

1236

Regd. No. M. 2210

THOR &

PROPRIETOR

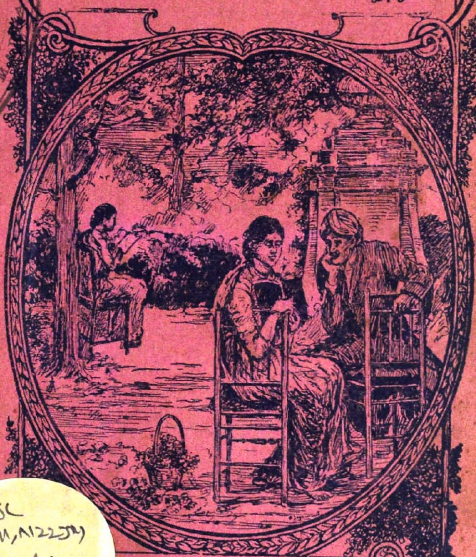
வருஷ சந்தா ரூ. 1-8-0

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

(Mrs. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR.)

JEGAN MOHINI

புலர் VI ஜ க ன் மோ கி னி இதழ் 11

தனிப் பிரதி ரூ. 3.

32
மார்ச் 21, 1929
N29.6.11
182861

ஜ க ன் மோ கி னி ஆ ட் ஸ்,
26, தோடித் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

கெட்டி சாயம்! உயர்ந்த உடை!! விலை நயம்!!!

உயர்தரமான பம்பாய் கேட்டிச் சாயமுள்ள

கலர் புடவைகள்

இவைகள் தினந்தோறும் தோய்த்து அணியத் தக்கவை. கெம்புரோஸ், ஆரஞ்சு, பச்சை, சாக்லேட் நிறங்களில் கிடைக்கும். பெண்மணிகளைத் திருப்திப்படுத்த பளபளப்பும் வசீகரத்தோற்றமும் கொண்ட இவ்வாடைகளை வாங்குதலே சரி. அளவு $18 \times 2\frac{3}{4}$ முழங்கள்.

முதல் ரகம் விலை ரூ. 5-0-0 2-வது ரகம் ரூ. 4-0-0 பூக்கொடிக்கரை நெய்து முந்தானியில் பூவேலை செய்திருக்கும் உருப்படி 1-க்கு ரூ. 1-8-0 அதிகம்.

ஜர்மன் சில்க் புடவைகள்

சாதா: மயில் கழுத்து, பொன் வண்டு, மேகவர்ணம், மாந்துளிர், பச்சை, அரக்கு, கருப்பு முதலிய எல்லாக் கலர்களிலும் கிடைக்கும். பெண்களுந் முந்தாணி போட்டது. கலர் கெடாதது. மனோகரமான மழமழப்பு. பளபளப்பு மாறாதது. ரம்மியமான தோற்றமுள்ளது. நேர்த்தியான நெசவு கொண்டது. நீடித்து நிற்பது. உறுதியானது.

$18 \times 2\frac{3}{4}$ முழங்கள் விலை ரூ. 11-0-0

ரவிகை துண்டு 1-க்கு 0-11-0

கோட்டடி: கரைகளில் பேட்டு வைத்து உடலில் பவழக் கொடி, தந்திக் கம்பி, டில்லி தர்பார் முதலிய திணுசுகள்.

$18 \times 2\frac{3}{4}$ விலை ரூ. 11-4-0

ரவிகை 1 முழம் 0-12-0

மேற்படி பினைன், கோட்டடி திணுசுகளில் ருத்திராக்ஷப் பேட்டு வைத்து தலப்பினும் ஜரிகை (கருக்காதது) வேலை செய்ய உருப்படி 1-க்கு 3-0-0 அதிகம்.

குறிப்பு:—உத்தம உடைகளுக்கு உத்தரவாதம். ஆகவே நல்ல சாக்குகளை இங்கேயே வாங்குங்கள். ஆர்டருடன் கால் பங்கு முன் பணமனுப்புக. தபாற் கூலி வேறு.

ஒரே சமயத்தில் 100 ரூபாய் சாக்கு வாங்குபவற்கு 1 ரூபாய்க்கு 0-1-6 வீதம் குறைக்கப்படும்.

ஸிட்டி நெசவுச் சாலை,

ஏஜண்டுகள்

65, அரமணைக்காடி வீதி,

தேவை.

ஜி. டி. சென்னை

வருஷாவருஷம் மேற்படி விஷயங்களை எடுத்துக் கூறி மகா அறிவாளர்களாகிய நமது நேயர்களைச் சிரமப்படுத்துவதற்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறோம். ஓர் சிசுவின் போஷணைக்கு மாதாவானவள் எவ்விதம் பொறுப்பாளியும் அன்புடையவளுமாக ஆகின்றாளோ அதேபோல நமது சேயாகிய மோகினிக்குத் தாயும் தந்தையுமாகவுள்ள சந்தா நேயர்கள் தமது பூர்ண

மான அன்பைச் செலுத்தி ஆதரிப்பார்களென்று எதிர் பார்க்கிறோம். மோகினிச் செல்வியின் முன்னேற்றத்தை உன்னி நமது நேயர்கள் எல்லோரும் தமது மித்ர, பந்துக்களையும் சந்தாதாரராகச் செய்து உதவி புரிய வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

நிற்க, நாம் சென்ற 10வது இதழில் புதிய சந்தா விவரங்களைப்பற்றி பிரசுரித்திருந்ததை சிலர் சரியான படி அர்த்தம் செய்துகொள்ளாமல் அடுத்த வருடச் சந்தாவை இரண்டு ரூபாய் என்று உயர்த்திவிட்டதாக எண்ணி நமக்கு இரண்டு ரூபாய் அனுப்பியுள்ளார்கள். நாம் தெரிவித்தது அவ்வாறல்ல. தற்போதுள்ள சந்தா நேயர்கள் வழக்கம்போல ஒன்றரை ரூபாயை அனுப்பி அடுத்த ஆண்டில் வெளியாகும் சாருலோசனா இரண்டாம் பாகமும், அதற்கப்புறம் வெளியாகும் மற்றொரு நாவலையும் பூராகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். புதிதாகச் சேரப்போகும் நேயர்கள் மாத்திரம் இவ்வாண்டில் வெளியாகியுள்ள சாருலோசனா வின் நான்கு இதழ்களுக்கு எட்டணவும், அடுத்த ஆண்டின் சந்தாவுக்கு ரூபாய் ஒன்றரையும் ஆக இரண்டு ரூபாய் அனுப்பவேண்டுமென்று தெரிவித்தோம்.

ஏழாவது ஆண்டுப் பரிசுகளின் விவரம்

புது வருஷ சந்தாவை டிசம்பர் மீ 20 தேதிக்குள் அனுப்பும் சந்தா நேயர்களுடைய நம்பர்களைக் குலுக்கிப்போட்டு ரீ பிரைஸ் சீட்டுகள் எடுத்து அவற்றிற்குப் பின்வரும் விவரப்படி பரிசுகள் கொடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம்:—

முதல் பரிசு ரூ. 25.	3-வது பரிசு ரூ. 10
2-வது பரிசு ரூ. 15.	3 பரிசுகள் ரூ. 5

நமக்கு ஏஜண்டுகள் இல்லாத இடத்தில் ஐந்து

சந்தாதார்களைச் சேர்த்துக்கொடுக்கும் நேயர்கட்கு அடுத்த ஆண்டின் சஞ்சிகையை இனமாக அனுப்பு வோம். அவர்களும், ஏஜன்டுகளும் ஷே பரிசுப் போட்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவார்கள்.

நாம் அடுத்த ஆண்டின் சந்தாவுக்காக 12-வது இதழை வி. பி. யில் அனுப்பி நமது சந்தா நேயர்க ளுக்கு அதிக செலவையும், கஷ்டத்தையும் உண்டாக் குவதில்லையாகையால் எல்லோரும் சந்தாவை முன் பணமாகவே அனுப்பி நமக்கு உற்சாகத்தை யளிக்கும் படி வேண்டுகிறோம்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் சகோதரி

வை. மு. கோதைநாயகி.

வெளி வந்துவிட்டது!

வெளி வந்துவிட்டது!!

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்ற டிசம்பர் மாதமே வெளியான “ராதாமணி” (ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் எழுதியது) முதற்பதிப்புக் காகிகள் இதற்குள் செலவாகிவிட்டதினால்தே அதன் பெருமை நன்கு விளங்கும். கடைசிப்பக்கம் வரையில் கதையின் முடிவை ஊக்கிக்குடியாதபடி பிரமிப்பையுண்டாக்கும் துப்பறியும் நாவல் இதுதான். 2-பாகங்கள் விலை ரூ. 2—8—0. நமது சந்தா நேயர்க ளுக்கு ரூ. 2.

முன்பண மனுப்புவிவோர்க்கு தபாற்செலவு இனம்.

“ஐகன்மோகினி” ஆபீஸ்,

26 தேரடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

மலையாள மல்லிகை

இப்புத்த விறதையை உங்கள் பங்களாக்களிலும், பூர்த்தோட்டங்களிலும் பயிர் செய்யுங்கள். 6 அடி உயரமுள்ள ஒவ்வொரு செடியிலும் குதகல வாசனை புடையதும் 8 அங்குல சுற்றளவுடையதுமான சுமார் 500 புஷ்பங்கள் ஒரே தடவையில் புஷ்பித்து அலங்காரப்படுத்துவதுடன் பாம்பு முதலிய விஷ ஜந்துக்கள் வராமலும் காப்பாற்றும்.

சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, கலப்பு விறத பாக்கெட் 1க்கு ரூ. 0 4 0

” ” ” 1 டஜன் பாக்கெட்டுகளுக்கு ரூ. 2 8 0

ஒரு பாக்கெட் தனியாக தேவைபுள்ளவர்கள் 5 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பி னால் போதும்.

எஸ். ஸி. காதன்,

எலப்புள்ளி பாலக்காடு.

அகில இந்திய லாஜர்னல்

ஒர் உயரிய மாதாந்திர சட்டப் பத்திரிகை.

இப்பத்திரிகையில் ஹிந்துவா, பீனல்கோட், காண்ட்ராக்ட் ஆக்டு (ஜமீன் ஜமீன்தார்கள் சம்பந்தமான) எஸ்டேட் லாண்டு ஆக்டு, சிவில்புரோசீஜர்கோட் (விக்ரயம், அடமானம், தானம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றின) டிரான்ஸ்பர் ஆப் ப்ராபர்டி ஆக்டு, (உண்டி, செக், புரோகோட் இவை சம்பந்தமான) நெகோஷியபில் இன்ஸ்ட்ருமெண்டு ஆக்டு முதலிய ஆக்டுகளின்கீழ் ப்ரீவிகெளஸ் சில், சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, ரங்கூன், அலஹாபாத், லாகூர் முதலிய ஹைகோர்ட்டுகளில் தீர்மானிக்கப்படும் கேஸுகளும் அவைகளின் சாராம்சங்களும், தெளிவான தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சட்ட வியாசங்களுடன் வெளியாகி வருகின்றன. இப்பத்திரிகை ஜமீன்தார்கள், வியாபாரிகள், வக்கீல் குமாஸ்தாக்கள், கொடுக்கல் வாங்கல் வர்த்தகர்கள், பெடிஷன் எழுதுவோர் முதலிய வியாபாரஸ்தர்களுக்கு வெகு அவசியமானது. சட்ட விஷயங்களை எளிதில் அறிந்த கொள்ளலாம். இப்பத்திரிகை மாதம் 1-க்கு 64 பக்கங்களுக்குமேல் உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகின்றது. வக்கீல்களால் இயற்றப்பட்டு வருகின்றது. முதல் வால்யம் 1929-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஆரம்பித்து வெளிவருகின்றது. சந்தாவிவரம், இந்தியா, பர்மா, சிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு வருஷ சந்தா (முன்பணம்) தபால் சார்ஜ் உள்பட ரூ. 5. மற்ற இடங்களுக்கு 5-12.0. ஒரு வருஷத்திற்கு குறைந்த சந்தா கிடையாது ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு வால்யம் முடியும். மாதிரி சஞ்சிகை 0—8—0 ஸ்டாம்புகளனுப்பினால் அனுப்பப்படும். மாணேஜர்.

அகில இந்திய லாஜர்னல் ஆபீஸ், திருவள்ளூர் செங்கல்பட்டு ஜில்லா.
(M. & S. M. Ry.)

THE Indian Railway Magazine, George Town, Madras.

The only monthly Magazine in India with the sole purpose of redressing railway grievances. Very useful to Merchants and the Public. Railway Law explained in simple language. **Rs. THREE a Year.**

பரிசுகளின் விவரம்.

பத்தாவது சஞ்சிகைக்குப் பிறகு பணம் அனுப்பியவர்களில் கீழ்க் கண்டவர்களுக்கு பரிசுகள் விழுந்திருக்கின்றன.

சந்தா. ரூ.

4605 Srimathi Kamala Bai, Karachi.

4655 Mr. Appasamy Pillai, Thongwa, Rangoon.

மேற்கூறியவர்கள் தமக்கு வேண்டிய புத்தகங்களைத் தெரிவித்தால் அனுப்புகிறோம்.

Published by V. M. Parthasarathy Iyengar,
for "JAGANMOHINI OFFICE"
PRINTED AT THE TATA PRESS, MADRAS.

5-வது அதிகாரம்

தூர்க்குண முடையோர் நற்கதி யடையார்

யு

இரண்டாவது அதிகாரத்திற் கூறியபடி, இராதா

வைத் தான் மணந்த தார மென்றும், தன்னுடன் கூடி

இல் வாழ்க்கை நடத்தத் தக்க இல்லாள் என்றும் எண்ணி,

அந்த உரிமையைக் கொண்டு, அவளுக் கிதமான வார்த்தைகள் கூறி

அவள் மனத்தைத் திருப்பி, அவளைத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்

ளும்பொருட்டு வந்த சந்திரகாசன் எண்ணப்படி அவள் அவனுக்குப்

பாரியாக விராமல் அவன் கழுத்திற்குச் சூரியாகவும், அவனுடைய

இல்லாளாக விராமல் அவனைக் கால்வாளாகவும் அமைந்து

அவனைத் தள்ளிவிடச் செய்த கொடுமையை அவன், எவ்விதம்

தான் பொறுப்பான்! அவன் அடக்க முடியாத ஆத்திரத்துடன்,

“ஆ! ஆ!! திருடன், வெறியன், குடியன், சோதாக்கள், போக்கிரிகள்

முதலியோரைத் தள்ளுவது போல நம்மையும் அப் பாதகி தள்ளி

விடச் செய்தானே! இந்த வயிற்றெறிச்சலை நான் எவ்வாறு சகிப்

பேன்? ஐயோ! ஆக்கிலங் கற்ற அகம்பாவமா இது! அடாடா!

அவள் வாயிலிருந்து வந்த நெருப்புத் தணலை யொத்த சொற்களை

எண்ணும்போதெல்லாம் என் சர்வாங்கமும் துடிக்கின்றதே!

ஆத்திரமோ அதிகமாகப் பொங்குகின்றதே! ஜாதியை விட்டு,

மதத்தை விட்டு, பெரியாரின் அனுஷ்டானங்களையும் கோட்பாடு

களையும் விட்டு இவள் இவ்விதமாகவா பாழாய்ப் போகவேண்டும்!

ஐயோ! காலக்கொடுமையே! எனக்கு இப்போதிருக்கும் கோபமும்,

அடங்காத ஆத்திரமும் அவனைக் கொன்றுவிடும்படியான ஓர்

துணியை உண்டாக்குகின்றனவே! சாந்தமே உரு வெடுத்துள்ள

என்னை அந்தச் சண்டாளியின் செய்கை கோப மயமாக மாறச்

செய்துவிட்டதே! அடி குலத் துரோகி! கொண்ட கணவனைக்

கொடுமையாகவும், இழிவாகவும் அலஷியம் செய்த கொடும்

பாபியே! நான் ஓர் சுத்த வீரனென்பது மெய்யானால்—உத்தம ராகிய மாதா பிதாக்களின் உதரத்தில் ஜனித்த உத்தமனென்பது மெய்யானால்—நீ எனக்குச் செய்த அவமானத்திற்கும், அலகூபத் திற்கும் நான் தக்க ஈடு செய்து பழிக்குப் பழி வாங்காமற் போவ தில்லை; இது சத்தியம்; உன்னைப் பலாறிய அவமானப் படுத்திய பின்னரே எனது இரத்தக் கொதிப்பு அடங்கும்; சித்தக் கொதிப் பும் நீங்கும்; வயிற்றெரிச்சலும் தணியும்; குடி கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பே! நான் எத்தனை விதங்களில் பொறுக்கக் கூடுமோ அத்தனை விதங்களிலும் பொறுத்தேன். சாம, தான, பேத, தண்டம் என்னும் கால்வகை உபாயங்களாலும் உன்னைத் தடுக்க முயன் றேன். நீ எதற்கும் அடங்காத பிடாரியாயும், என்னுயிரை வாங்க வந்த எமனாயும், எனது கண்ணியத்திற்குப் பெருத்த சனியனாகவும், உயிருண்ணும் இராசூஸியாகவும் அமைந்து விட்டாய். இனி உன்னை எவ்வகையில் சீர்திருத்த வேண்டுமோ அவ்வகையில் சீர் திருத்த எனக்குச் சாமர்த்திய முண்டு; நீ என்னைச் சுத்தப் பேடி என்று எண்ணவேண்டாம்; நாம் செய்துகொண்டது பொம்மைக் கலியாணமென்று கூறிய உன் நாவொடுங்கத் தக்க பரிகாரம் நான் செய்கிறேன்; நாகரிகப் பேய் பிடித்தபொம்மையாகிய உன்னை நான், சரியான குஸ்திரக் கயிறிட்டு ஆட்டி வைக்காமல் விடுவதில்லை. இது உண்மை” என்று தனக்கேற்பட்ட அபாரமான அவமானத்தி னாலும், சோகத்தினாலும் பொங்கி எழுந்த துக்கத்தினால் கூறிக் கொண்டு நடு ரஸ்தாவில் போய் சற்று நேரம் தயங்கி நின்றான். அவனுடைய அப்போதைய நிலைமை அபரிமிதமான வீராவேச மும், பழிக்குப் பழி வாங்கிவிடவேண்டுமென்கிற ஓர் தீரமான உணர்ச்சியும் கூடியதாய் அவனை அக்காரியத்தில் பிரவேசிக்கும்படி தூண்டிக்கொண்டிருந்தது.

இந்நிலைமையில் அவன் மனத்தைச் சற்று அடக்கிக்கொண்டு இராதாபாயுடைய அறையின் ஜன்னலண்டையில் மெல்ல வந்தான். விதிபடிக்கம் இருள் பிழந்திருந்ததாலும், அவ்வறைக்குள் விளக்கின் பிரகாசம் சிரமபி பிழந்ததாலும், வெளியில் நின்ற சந்திரகாச னுடைய உருவம் உள்ளிருப்பவர்களுக்குச் சிறிதும் தோற்றமளிநுந் தது. மேலும் அந்தப் பெண்களாவின் கற்றைச் சுவர்களுக்கப்பால்

182-86

008 008 008

182-86

அவன் நின்றதாலும் உள்ளிருப்பவர்கள் அவனைக் கண்டுகொள்ள முடியாமலிருந்தது. அந்த ஜன்னலின் கீழ் அரைப்பாகம் மூடப் பட்டிருந்தது. மேற்பாகம் பாதி மாத்திரம் திறந்திருந்தது. நமது சந்திரகாசன் அந்தச் சுற்றுச் சுவரின் மீது மெல்ல தொத்தி ஏறி உட்புறம் குதித்துவிடலாமா! என்று யோசித்தான். அவ்வாறு செய்வது ஒருவிதத்தில் அவனுக்குப் பிடித்தமில்லாததாகக் காணப் பட்டதால் அவ்விதம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டான். தான் வீதிப் பக்கம் வெளியில் நிற்பதைப் பிரிர் கண்டுகிட்டுத் தன்னைத் திருட னென்று எண்ணுவார்களே என்ற கலவரமும் அவன் மனத்தை ஒரு பக்கம் கலக்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த இரண்டு வகை எண்ணத்தோடும் அவன் வாதினைப் பட்டுக்கொண்டு, என்ன செய்யலா மென்று யோசித்தபடியே நின்றான். அப்போது வேகமாக ஓர் மோட்டார் வண்டி, 'பூம்! பூம்!' என்று ஆரன் (Horn) கொடுத்திருக்கொண்டே அந்தப் பங்களாவை நோக்கி வந்தது. அந்த ஆரனின் ஓசையைக் கேட்ட நிமிடமே கேட் (Gate) திறக்கப்பட்டது. மோட்டார்கார் பங்களாவினுள் புகுந்தது. சந்திரகாசனின் விழிகள் இராதாபாயின் அறையிலேயே பதிந்திருந்தன. எனினும் அம் மோட்டார் சென்றவுடனே அவன் அதையும் கவனித்து அந்த வண்டியின் உள்ளே யாரிருக்கின்றார்கள் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தான். அவ்வாறு பார்த்தும் இருள் மிகுந்திருந்தபடியால் மோட்டாரிலிருந்தவர் இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ள அவனால் முடியவில்லை. எனினும் அதில் ஒரு ஆள் உண்டு என்பதை மட்டும் தெரிந்துகொண்டான். அடுத்த விநாடியில் இராதாபாயின் அறையில் மற்றுமோர் பிரகாசமான விளக்கு பொருத்தப் பட்டது. அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் இராதாபாயின் உருவம் தந்தத்தினாலான பதுமை போன்று விளங்கிற்று. அந்தப் பதுமை உயிர் பெற்று நகை முகத்துடன் உலாவுவது போல் அவளுடைய புன்னகையும், அன்னம் போன்ற நடையும் விளக்கின. அப் பொழுது அவ்வாரணங்கான இராதாபாயின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. ஆனால் அவள் இன்னது பேசுகிறாள் என்பது சந்திரகாசனுக்கு விளங்கவில்லை. அடுத்த விநாடியில் அவ்வறையில் ஓர் உல்லாச புருஷன் வெகு காம்ப்ரமான தோற்றத்துடனும், முல்லை

அரும்பு போன்ற பற்களுடனும், முறுக்கிவிடப் பட்ட கறுப்பான மீசைகளுடனும், அந்தப் பங்களாவைச் சுற்றிலும் விதியிலும் பரவி எல்லோருடைய நாகியிலும் நுழைந்து மணக்கும் செண்டு வாசனையுடனும் அவ்வறைக்குள் வந்தான். அவனைக் கண்ட இராதாபாய் அவனுடைய கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி மரியாதை யாக அழைத்து ஓராசனத்திலமரச் செய்தாள்.

இந்த மானங்கெட்ட சம்பவத்தைக் கண்ட சந்திரகாச னுடைய அங்கம் பதறிற்று. ஆவி துடித்தது. பற்கள் ஒன்றோ டொன்றுராய்ந்துகொண்டன. உதடுகள் துடித்தன. அவன் மனத்தில் பெரிய ஆத்திர முண்டாயிற்று. அவனால் அந்தப் பெண் பேயின் திருக் கூத்து சகிக்க முடியவில்லை. இத்தகைய கோபத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும் அவன், “நம்மை அவமதித் துத் தள்ளிய இந்தப் பாவியை நம்முடைய பொருள் அல்லவென்று நாம் தியாகம் செய்துவிட்டோம்; இனி நமக்கு இவளைப் பற்றி ஆவ தென்ன விருக்கின்றது! இந்தச் சண்டாளி எந்த விதம் சென்றாலும் அதைப் பற்றி நமக்கினி அவசிய மில்லை; நம்மை இவள் அவமதித்து ஏளனம் செய்ததற்காக இவளிடத்தே பழி வாங்கும் ஒரு காரியத்தைத் தவிர இனி நாம் செய்யத்தக்கது வேறொன்று மில்லை- ஆயினும் இங்கு நடப்பவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு போகலாம்” என்று தன் மனத்தை ஒருவிதமான தீர்மானத்திற்குக் கொண்டுவந்து பின் அவ்வறையின் ஜன்னலைப் உற்றுநோக்கிக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்னர், “நாம் இந்த இராக்காலத் தில் இம்மதில் பக்கம் நிற்பதைப் பிறாறிந்தால் சங்கடம் நேரும்; ஆதலின், நாம் மதில் மீதேறி உள்ளே குதித்துவிடுவதே நல்லது” என்று துணிந்து, அவ்வாறே ஏறி உள்புறம் குதித்தான். அவன் குதித்த இடம் முற்றிலும் செடிகளும், புற்களும் அடர்ந்திருந் தமையால் அவனுக்கு எவ்வித சிரமமும் ஏற்படவில்லை. அவன் குதித்த சத்தமும் கேட்கவில்லை. கீழே குதித்த சந்திரகாசன் ஜன்னலின் அருகாண்மையில் மெல்லச் சென்றான். உள்ளுக்குள் எரிந்த விளக்கின் பிரகாசம் வெளிப்புறத்திலும் சிறிது விசிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வெளிச்சம் அவன் எதிரே நின்று உள்ளே பார்ப்பதற்குச் சற்றுத் தடையாகவிருந்தது. அதனால் அவன்

வெளிச்சம் படாதவிடத்தில் ஒதுங்கி நின்றான். உள்ளேயிருப்பவர்கள் பேசுவதும்படும் அவன் செவியில் படுகிறது. உள்ளே நடப்பவைகளை அவனால் அறியக்கூடவில்லை. ஆகையால் அவ்வாறு நிற்பது அவனுக்கு அவ்வளவு த்ருப்தியாய் இல்லை; உள்ளே நடப்பவைகளை நேரே பார்ப்பதற்கு வசதியாயிருக்கும் இடத்தைத் தேடவேண்டுமென்று எண்ணிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அந்த ஜன்னலுக்கு நேராக எதிரில் மாவிலையைப்போன்ற இடையுள்ள இங்கிலீஷ் செடியொன்று செழித்து வளர்ந்திருந்தது. 'இந்தச் செடியே நாம் மறைந்திருப்பதற்குத் தகுதியானது' என்று அவன் தீர்மானித்து, மெல்லப்போய் அச்செடிக்குட்புகுந்து மறைந்து உட்கார்த்தான். உள்ளே நடப்பவைகள் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தன. அப்பொழுது இராக்காலமாயும், நிச்சப்தமாயும் இருந்ததால் அவர்களின் சம்பாஷணை அவன் செவியில் நன்றாகக் கேட்டது.

உள்ளே வந்த மனிதனும், இராதாவும் ஒரு சோபாவில் உட்கார்த்து வெகு தமாஷாகவும், நிரம்பவும் சுதந்தரமுள்ள.....ர்களாகவும் உரையாடலானார்கள்.

இராதாபாய்.—நாளைய விருந்துக்கொண்டாட்டச் செய்தி எங்கும் பரவி மிகுந்த தட்புடலாயிருக்கின்றது; நீங்கள் இவ்விஷயத்தை எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரம் செய்துவிட்டீர்களாமே! நாளையதினம் பேசவேண்டியதைப்பற்றி சுற்று ஆலோசித்து ஒர் குறிப்பு எழுதவேண்டும்; அதைப்பற்றியே நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நல்ல சமயத்தில் நீங்கள் வந்து சேர்ந்தீர்கள்.

வந்த மனிதன்.—என்ன இராதா! நீ பேசுவதற்குக்கூடவா யோசித்துக் குறிப்பு எழுதவேண்டும்! சில பட்டதாரிகளாகிய பெண்கள் பிரமாதமாக ஆர்ப்பாட்டம் செய்துகொண்டு மேடைகளில் ஏறிப் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள்; அப்போது அங்குக் கூடியிருப்பவர்கள், “ஆகா! இந்த அம்மாள் வெகு அருமையாகப் பிரசங்கம் செய்வார்கள்” என்று அவர்களின் வாயைப் பார்த்த படியே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். பிரசங்கம் செய்ய மேடைகளில் ஏறிய அந்த அம்மையார்களோ பேசத்திராணியின்றிக் குறித்த

விஷயத்தை எழுதிக்கொண்டுவந்து வாசிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். அப்படி வாசிக்கத்தொடங்கியும் அதைத் தடதடவென்று நன்றாகப் படிக்க முடியாமல் பிரசவ வேதனைப் படுகிறவர்களைப்போல மருண்டு மருண்டு விழித்து, “...ஸகோ...தரிகலே!! தாய்மார் கலே;...நாம்.... ஸொல்லப்போகும்...வி.....ஸயமாவது பெண்களுக்கு...ஸுதந்தரம் அவஸியமென்றும், அவர்களுக்கு.....விவா...சும். அனா ..வஸிய மென்றும் காட்டும் விஸயத்தைப் பத்தியதாகும்...” என்று தத்த பித்த தாலேலோ என உளறுகின்றார்கள். இந்தக் கண்ராவிக்காட்சி களை நான் அடிக்கடி கண்ணால் பார்த்துவருகிறேன்; அவ்வாறு நீ உள றிக்கொட்டுகிற பேர்வழியா? உன்னுடைய படிப்பின் மேன்மையா லும், வாக்கின் வன்மையாலும் நீ வாயைத் திறந்தால் சோனாமாரி போல பிரசங்கமாரியைக் கொட்டிவிடுவாயே! அவ்வாறு பேசுவதற் குத்தான் நிரம்பவும் கௌரவம்; எழுதிப்படிப்பதற்கு ஏற்றமில்லை. சரி; அதெல்லாமிருக்கட்டும்; நாம் எண்ணியிருப்பதை எப்போது நிறைவேற்றலாம்? நமக்குள்விவாகம் ஆகிவிட்டால் பரஸ்பரம் உரிமை பாராட்ட இடமுண்டு; அஃதில்லாத வரை அவ்வரிமையைச் சற்றை இழந்தவர்களாகவே யிருத்தல்வேண்டும்; உன் படிப்பும் ஸூர்த்தியாகி விட்டது. இனிமேல் மணத்திற்குத் தடையொன்றுமிருக்கா தென நான் நினைக்கிறேன்; ஆ! இன்னொரு விஷயம் உன்னைக் கேட் டித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்; அதாவது, உனக்குச் சிறுபிரா யத்திலேயே விவாகம் ஆய்விட்டதாகவும், அவ்வாறு விவாகம் செய்தவனை நீ லக்ஷியம் செய்யாமல் விலக்கியிருப்பதாகவும் சிலர் கூறினார்கள். அதைக்கேட்டு நான், “அவள் விவாகமில்லாத நங்கை” என்று வாதாடினேன். அதற்கவர்கள், ‘நீர் உண்மை யுணராமல் பேசுகிறீர்’. என்று என்னுடைய வார்த்தைகளை மறுத் துப் பேசினார்கள். இதன் உண்மை எவ்விதம்? அதை யான் சகஜ மாகவே கேட்கிறேன்; நீ வித்தியாசம் பாராட்டாமல் பதில் கூறு” என்று நயமாகக் கேட்டான். இம்மொழியைக் கேட்டதே நமது சந்திரகாசனின் ஆத்திரம் அதிகரித்தது. அவன் “சரேலென்று உள்ளே சென்று, யானே இவளை மணந்தவன்” என்று கூறிவிட லாமா! இவளுடைய அகம்பாவத்தை அடக்கி இவள் அவமானமுறச் செய்துவிடலாமா!” என்று எண்ணினான். அவ்வாறு எண்ணிய

வன் மீண்டும், “நாம் இதற்குள் அவசரப்படலாகாது; இவன் கேள்விக்கு அந்தப் பெட்டை மிருகம் என்ன பதில் சொல்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதன்மேற் செய்வதைச் செய்யவேண்டும்” என்று சற்றுப் பொறுமையை வகித்து அவள் வாயிலிருந்துவரும் வார்த்தையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த மனிதன் கேட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் இராதா பாயின் மனத்தில், சற்று நேரத்துக்கு முன் அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் நடந்த விஷயங்கள் அப்படியே புகைப்படம்போல தோன்றின. அவ்வாறுண்டான தோற்றத்தினால் அவளுடைய முகம் மாறுபட்டது. எனினும் அவள் அவைகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டு மேலுக்குப் புன்சிரிப்புடன் பேசத்தொடங்கி, “ஓகோ! என்ன முதலியாரவாள்! புதிதுபுதிதான விஷயங்களையெல்லாம் எந்த மரக்காலால் எவர்கள் உங்களுக்குக் கொட்டியளந்துவிட்டார்கள்? எனக்கா விவாகமாயிருக்கின்றதென்று அவர்கள் சொன்னார்கள்; இதைன்ன வேடிக்கை! இது சுத்தப்பொய்; என்னுடைய தாயார் தகப்பனர் முதலியவர்கள் எனது சிறிய பிராயத்தில் என் விளையாட்டிற்காகப் பொம்மைக் கலியாணம் செய்துவைத்தார்களாம், எனக்கு விளையாட்டில் நிரம்பவும் பிரியமுண்டாதலாலும், என் தந்தைக்கு செல்வம் அபரிமிதமாயிருப்பதாலும், என் தாய்தந்தையர்க்கு யான் செல்வப் புத்திரியாதலாலும் என்னை மகிழ்விக்க வேண்டியே அக்கலியாணம் அவர்களால் செய்துவைக்கப்பட்டதாம். அந்த வேடிக்கையில் எங்களுக்கு உறவினனான பையன் ஒருவன் வந்திருந்தானும்; அவன் பார்ப்பதற்குச் சற்று சிவப்பாயும், அழகாய் மிருந்தானும்; அப்போது என் தாய்தந்தையரும், சுற்றத்தாரும் வேடிக்கையார்த்தமாக என்னையும், அவளையும் சேர்த்து விவாக மண்டபத்தில் உட்காரவைத்து நலங்கு முதலியன இட்டுக் களித்தார்களாம். இவ்விதம் செய்த பொம்மைக்கலியாணம் கலியாணமாகிவிடுமா!” என்று வெகு அட்டகாசத்துடனும், சற்றும் மனக் கிலேசமின்றியும் கூறினாள்.

இந்த அபாண்டமான வார்த்தையைக் கேட்ட சந்திரகாசன் அடைந்த ஆத்திரத்தை நாவினால் கூறுதல் இயலாது; உடனே

அவன், “நாம் கொலைபாதகனானும் பாதகமில்லை; இப்பொழுதே சென்று இவனைக் குத்திக் கொன்றுவிடுவதே தகுதியானது” என்று துணிந்தான். அப்படித் துணிந்த மறு விநாடியிலேயே சாந்த ஸ்வரூபியாகிய மகாத்மா கார்தியின் அமிர்த வசனங்களும், பொறுமை நிறைந்த பெருமைச் செய்கைகளும், அவருடைய சத்திய தரிசனங்களும் அவனுடைய நினைவில் தோன்றின. அவ்வாறு தோன்றிய நிமிடமே அவன் பெட்டிப்பாம்புபோல் அடங்கி அச்செடியின் கிளையோடு ஒட்டிக்கொண்டான். அவனுடைய விழியும், செவியும் ஜன்னலைவிட்டு அசையவில்லை.

முதலியார்.—நீ சொல்வது சரிதான்; நான் அதைப்பற்றிச் சற்றும் நம்பவில்லை; நீ உண்மையாகவே மணம் செய்திருந்தாலும் அதைப்பற்றியும் யான் கவனிப்பவனல்லன்; நான் இவ்வாறு கேட்டதைப்பற்றி நீ வேறொன்றும் சிந்திக்கவேண்டாம்; நமது தீர்மானத்தை என்று நிறைவேற்றலாம்?

இராதா.—விருந்து நடந்து பூர்த்தியாகியபின்னர் நாம் அதைப் பற்றிக் கவனிப்போம்; சீக்கிரத்திலேயே நம் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி விடலாம்; உங்களுக்கு அதைப் பற்றிய கவலை வேண்டாம்.

முதலியார்.—நானேய தினம் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி பேச உனக்கு உத்தேசம்?

இராதா.—என்னுடைய போக்கை யனுசரித்த விஷயங்களைப் பற்றித்தான் நான் பேசப் போகிறேன்; அவையாவன:—முதலாவது பெண்களுக்குச் சுயேச்சையும் சுதந்தரமும் வேண்டுமென்பது; இரண்டாவது பாலிய விவாகம் கூடாதென்பது; மூன்றாவது விதவா விவாகம் அவசிய மென்பது; நான்காவது கலப்பு விவாகம் கட்டாயம் வேண்டுமென்பது; ஐந்தாவது; இஷ்ட மிருப்பின் மணஞ் செய்து கொள்ளலாம்; இல்லையேல் அதை விலக்கிவிடலா மென்பது; ஆறாவது எல்லோரும் மதமென்றும் ஜாதி என்றும் பேசும் மூடத் தன்மையை விலக்கிச் சகோதர சகோதரி பாவம் கொண்டாட வேண்டுமென்பது. இந்த ஆறு விஷயங்களையும் பற்றி நான் நன்றாக விலாசித் தள்ளிவிட்ட உத்தேசம். ஏன் சரிதானே?

முதலியார்:—“பேஷ்! பேஷ்! இத்தகைய விஷயங்களைப் பற்றி தான் முக்கியமாகப் பேசி மக்களை நாகரிகப் பேரின்ப வாரிதியில் மூழ்குவிக்க வேண்டும். அதோடு இன்னும் ஓர் விஷயத்தையும் பற்றி நீ பேசவேண்டும்; அதாவது, ‘கடவுள்!’ கடவுள்!! என்று வாய்ப் பறைபறைத்து வேஷம் போடும் சில மூடர்களின் கொள்கைகளை மாற்றியிடத் தக்க பிரசங்கமாரியும் பொழியவேண்டும்; நாஸ்திக தர்மத்தை நீடுழி வாழச் செய்யவேண்டும்; கடவுளாவது! சாமி யாவது!! ‘கடவுள்’ என்பதற்குப் பொருள், ‘விட்டை விட்டு வெளி யேறு’ என்பதாம். (கட—வெளியேறு, உள்—விட்டை விட்டு) அதாவது, விட்டிற்குள் அடைபட்டுக் கிடவாமல் வெளியேறிச் சுயேச்சையடை என்பதாம். கடவுள் என்ற பதத்திற்கு இப் பொருள் கொண்டு சுதந்தர மடைவதை விடுத்துச் சிலர் சாமி யென்று பொருள் கொண்டு கல்லுருவத்தையும் செம்புருவத்தையும் கட்டிக்கொண்டமுகின்றார்கள். ஆனால் கண்ணிலும் கருத்திலும் படாத பொருள் ஒன்று இரகசியமாயிருப்பதாகச் சிலர் கூறு கிறார்கள். அதை வேண்டுமானால் ஒருவாறு நம்பலாம்; ஏனெனில் கரு உதிப்பதாலும், உலகம் பரவி இருப்பதாலும், சூரிய சந்திராதியர் இருப்பதாலும், மழை பெய்வதாலும் இவற்றிற்கு மூலகாரண மாகிய பொருள் ஒன்று இருக்கிறதென்பதை நம்ப இடமிருக்கிறது. மேனாட்டாரும் இந்த ஏதுக்களைக் கொண்டு, மனிதனுடைய அறிவுக்கு எட்டாத பொருள் ஒன்று உண்டென்று கூறுகிறார்கள். ஆகையால் இவ்விஷயங்களையும் நீ நன்றாக விளக்கிக் கூறு; சரி நான் சென்று வருகிறேன்; நீ நாளைய தினம் உன்னுடைய சினே கிதிகளுடன் முன்னரே கூட்டத்திற்கு வந்துவிடு” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தார். இருவரும் கை குலுக்கிக் கொண்டார்கள். பின்னர் இருவரும் இரண்டடி நடந்தார்கள். அதற்குள் விளக்கு படிவென்று அணைந்தது; எங்கும் இருள் மயமாகி விட்டது. சந்திராகாசனுடைய ஹிருதயம் வெடித்துவிடக் கூடிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. அவன் செடியை விட்டு வெளியேறி ஜன்னலின் அருகில் சென்று உள்ளே கவனித்தான். மனிதர் உருவம் தெரியவில்லை. ஆனால் இருவர் உள்ளிருக்கும் அரவம் கேட்டது. அதைக் கேட்டதும் அவன் போனில் அடைபட்ட சிங்கம் திணறுவது போல திணறி

னான். 5 நிமிடத்திற்குள் திடீரென்று விளக்கு பற்றிக்கொண்டது. அவ்வாறு வெளிச்சம் வந்தவுடன் சந்திரகாசன் திடீரென்று விலகி இருள் நிறைந்த விடத்தில் போய் மறைந்து நின்றான். அப்போது இராதாபாயும், வந்த முதலியாரும் கை கோத்தபடியே வீதியில் வந்தார்கள். வண்டியில் முதலியார் ஏறினர். அவ்வாறு ஏறியதும் நாகரிக முறைப்படியே இராதாவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி விட்டுப் போய்விட்டார். இவர்தாம் இவளுக்காக விருந்து நடத்த ஏற்பாடு செய்த சதாசிவ முதலியார். பின்பு இராதாபாய் வேலை யானைப் பார்த்து, “அடே பியூன்! முன்னர் வந்த பைத்தியக்காரன் மீண்டும் எப்போது வந்தாலும் அவனை தாஷன்ய மின்றித் தூத்தி விடுங்கள்; உள்ளே விடவேண்டாம்; ஜாக்கிரதை!” என்று கூறிக் கொண்டே உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

இம் மொழிகளையும் சந்திரகாசன் கேட்டு முன்னிலும் அதிகமான ஆத்திரங் கொண்டான். இந்த வார்த்தைகள் எரியும் அடுப்பில் எண்ணெயை வார்த்தது போல அவனுடைய கோபத் தணலை அதிகமாகக் கிளப்பிவிட்டன. அவன் மிகுந்த மன வேதனை யடைந்து, “இனிமேல் நாம் இங்கு நிற்காமல் வெளியே போய் இவளை அவமான முறச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்” என்று அவள்மீது வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு மதில் மீதேறி வீதிப் பக்கம் குதித்துத் தன் விதியை எண்ணி அமுதவாறு வீதியில் நடந்து சுமார் இரவு 1 மணிக்குத் தன் ஜாகையை அடைந்தான். அவனால் தாங்க மாட்டாத ஆத்திரமும், அவமானமும் இரண்டு யந்திரங்கள் போன்று அவன் மனத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வேலை செய்து கொண்டே இருந்தன. அவன் படுக்கையில் படுத்தான்; நித்திராதேவி அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு சகிக்காமல் விலகுவது போல் அவனிடம் நெருங்காமல் விலகிக் கொண்டாள். அவன் நித்திரை யற்றுப் புரண்டான். தன் மனைவியை அடிக்கடி எண்ணினான். அவன் வயிற்றில் நெருப்பை வாரிக் கொட்டியது போல எரிச்சலுண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. இந்நிலையோடு அவன், “ஐயோ! இச்சமயம் என்னருயிர் நண்பன் என்னருகில்லாது போய்விட்டானே! அவன் இராதாபாயின் செய்தியை

எழுதும்படி சமீபத்தில் தான் சொல்லிச் சென்றான். அதற்குள் இத்தகைய பெரிய அனர்த்தமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து விட்டனவே! என்ன ஆச்சரியம்! தான் கலியாணம் செய்து கொள்ளாத கன்னி என்றல்லவா அவள் எல்லோரிடமும் கூறி அதை ஊர் ஊர்த் படுத்திவிட்டாள். அடாடா! அவளுக்கு என்ன மண்டைத் திமிர்! அகங்காரம் அவளைப் பாழ் படுத்திவிட்டது; என்னுடைய நண்பனுக்கு இந்த வெட்கக் கேடான செய்தியை என்னென்று வரையவேன்!” என்று சிந்தித்துக்கொண்டே கிடந்தான். பிறகு எழுந்து அன்று நடந்த விஷயங்களையும், அவற்றால் தன் மனம் தத்தளிப்பதையும் விவரமாகக் காட்டி சாருகாசனுக்கு ஒரு கடித மெழுதி விட்டு, மீண்டும் படுத்தான்.

அதற்குள் பொழுதும் புலர்ந்துவிட்டது; சூரியனும் கீழ்த்திசையில் தோன்றி சந்திரகாசனின் அறையின் ஜன்னல் வழியாக உள் பிரவேசித்தான். அவ்வாறு புகுந்து, சந்திரகாசனை நோக்கி, “சந்திரகாசா! நேற்று நீ அடைந்த அவமானத்தினால் மனமுடைந்து உன் மனைவியிடம் பழிக்குப் பழி வாங்குவதாகச் சபதம் செய்து கொண்டாயே! அச் சபதத்தை நிறைவேற்றாமல் படுத்திருக்கின்றாயே! எழுந்திரு; பழிக்குப் பழி வாங்குவதே ஆண்மைக் கழகாகும்” என்று கூறித் தட்டி எழுப்புவது போல தனது வெண்மையான கிரணங்களை அவன்மீது பரப்பிச் சூடுறைக்கும்படி செய்தான். சந்திரகாசன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான்; எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அவ்வாறு அமர்ந்துகொண்டு “ஐயோ! இச்சமயம் எனது ஆபத்த நண்பனாகிய சாருகாசன் இருந்தால் எனக்கு அனுகூலமாகத் தகுந்த யோசனைகளை வெகு சாமர்த்தியமாக உரைப்பானே! அவனும் இத்தருணம் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டானே! என் தலைவியே அவனையும் பிரித்துவிட்டது. எந்த வேலையிலும், எந்த வேலைக்கும் தக்க யோசனை சொல்லும் ஓர் உயிர்த் தோழனில்லாத வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கையாமா! ஹா! நான் என் சாருகாசனைப் பிரிந்ததே எனக்குப் பெருத்த அதிர்ஷ்டமேயானதாகும்; அதோடு இந்த விதமான அவமானமும் நேரவேண்டுமா!” என்று பலவிதமான யோசனைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான். மணி சென்றதே

அவனுக்குத் தெரியவில்லை: பகல் 11 மணியாகிவிட்டது. அவன் அன்னத்தையும் மறந்துவிட்டான். அப்படி வெகு நேரம் யோசனை செய்தபிறகு அவன் ஓர் விதமான தீர்மானத்தை யடைந்தவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தான். ஸ்நானத்தை முடித்துப் பூஜை முதலியன செய்துவிட்டுப் பிறகு உயர்தர உடைகளை உடுத்திக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான்.

அவ்வாறு கிளம்பியவன் நேரே சதாசிவ முதலியாரின் பங்க ளாமிற்குச் சென்றான். அங்குச் சென்றதும், வாயில் காத்து நின்ற வேலையாளை நோக்கி, “அப்பா! உன் எஜமானர் இங்கு இருக்கிறாரா?” என்றான். வேலைக்காரன், “எஜமான் வெளியில் சென்றிருக்கிறார்; மாலை 3 மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவார்” என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட சந்திரகாஸன், “ஏனப்பா! அவர் எங்குச் சென்றிருப்பார்?” என்றான்.

வேலைக்காரன்.—அவர் பக்கத்து ஊருக்கு ஓர் காரியார்த்தமாகச் சென்றிருக்கிறார்; மாலையில் அவரால் விருந்து நடத்தப்படப் போகிறது, அவ்விஷயமாகத்தான் அவர் சென்றிருக்கிறார்; ஏன் அவரைத் தேடுகிறீர்கள்? தாங்கள் யார்? தாங்கள் இன்னாரென்பதைத் தெரிவித்தால் எஜமான் வந்தவுடன் நான், தாங்கள் வந்ததாகச் சொல்கிறேன்; விருந்திற்கு அழைப்புச்சீட்டு உங்களுக்கு வந்ததா?

சந்தி—“விருந்துக்கடிதம் வந்திருக்கிறது; ஐயாவுடைய சினேகிதர்களில் ஒருவன் யான்; அவரை ஓர் முக்கிய விஷயமாகக் காண்பதற்கு வந்தேன்; சரி; நான் மூன்றுமணிக்கு வருகிறேன்”. என்று கூறிவிட்டு,

“இன்று இரதாபாயம்மாள்வர்களுக்குச் செய்யவிரும்புந்த விருந்து எதிர்பாராத இடையறுகளினால் நின்றவிட்டது; இது பற்றி நாம் வருந்துகிறோம்; அழைப்புப் பத்திரம் பெற்றுள்ள டேயர்கள் மன்னிப்பார்களாக; இவ்விருந்து மற்றொரு சமயம் நடைபெறும்”.

இங்ஙனம்

N. T. சதாசிவ முதலியாரின்
காரியதரிசி”

என்று ஓர் விளம்பரம் எழுதி ஒரு ஆளை யனுப்பி சதாசிவ முதலியார் கொடுக்கச் சொல்லியதாக ஒவ்வொரு பத்திரிகையின் காரியஸ்தரிடத்திலும் கொடுத்து அதனைப் பிரசுரிக்கும்படிச் செய்துவிட்டான். அப்போது மணி 4 அடிக்கும் சமயமாகிவிட்டது. உடனே அவன் ஒடோடியும் சதாசிவ முதலியாரின் பங்களாவை யடைந்தான். அப்போது முதலியார் இருந்தார். அச்செய்தி அவனுக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவன், ஏற்கெனவே தயாராக எழுதி வைத்திருந்த ஓர் கடிதத்தை வேலையாளிடம் கொடுத்து அந்த முதலியாரிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். வேலைக்காரன் உள்ளே சென்று பார்த்தான். முதலியார் நித்திரை செய்தார். அதைக்கண்டு அவன் திரும்பி வந்து, “எஜமானர் நித்திரை செய்கிறார்; அவர் எழுந்த பின்னர் இக்கடிதத்தை நான் அவரிடம் கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லிச் சந்திரகாசனை யனுப்பிவிட்டான். சுமார் 5 மணிக்கு சதாசிவ முதலியார் நித்திரை தெளிந்து எழுந்தார். அவர் எழுந்திருப்பதற்கு முந்தியே வேலைக்காரன், சந்திரகாசன் கொடுத்த கடிதத்தை அவருடைய மேஜைமேல் வைத்திருந்தான். ஆதலால் அவர் எழுந்ததும் அலாதக் கண்டெடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினார். அக்கடிதத்தில் கண்டிருந்த விஷயங்களாவன:—

“அன்பார்ந்த ஐயா!

இன்று ஓர் காரியார்த்தமாக என் சினேகிதையாகிய இராதாபாய் அம்மாள் எங்கள் வீட்டிற்குப் பகல் 3 மணிக்கு வந்தாள். நானும் அவளும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று அந்த அம்மாளுக்கு மாரடைப்பும், மயக்கமும் வந்துவிட்டன. அவளுடைய நிலைமையைக் கண்டு நான் பயந்து, எங்கள் வைத்தியரை யழைத்து அவருக்கவளைக் காட்டினேன். அந்த அம்மாள் இன்று பூராவும் இவ்விடத்தைவிட்டு அசையலாகாதேன்றும், அசைந்தால் மூளை சிதறிவிடுமென்றும் அவர் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார். இன்னும் அந்த அம்மாளுக்கு மயக்கம் தெளியவில்லை. ஆதலால் விருந்து கொண்டாட்டத்திற்கு அந்த அம்மாள் வருவது முடியாது; இதை நான் விசனத்துடன் தெரிவிக்க

கின்றேன்; இன்று நடத்தத் தீர்மானித்த அந்த விருந்தை நிறுத்தி வேறு தினத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்

மீராபாய்”

என்பனவாம். இவற்றைப் படித்ததும் முதலியாரின் தலையில் இடி விழுந்ததுபோலான கலக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் விருந்திற்காக ஏராளமான பணத்தைச் செலவிட்டு அனேகவிதமான காரியங்களைச் செய்து முடித்திருந்தார். விருந்து நடக்கும் விவரத்தை எல்லாப் பேப்பர்களிலும் விளம்பரம் செய்திருந்தார். எல்லோருக்கும் அழைப்புப் பத்திரமனுப்பியிருந்தார். இவ்வளவும் செய்தபின் விருந்து நின்றுபோவதால் அவருக்குப் பெரிய நஷ்டமும், கஷ்டமும், அவமானமும் நேரக்கடியனவாயிருந்தன. இவற்றை யெல்லாம் உததேசித்தே அவர் மிகவும் கவலைகொண்டார். “ஐயோ! அழைப்புப் பத்திரம் பெற்ற எல்லோரும் வந்துவிடுவார்களே! அப்படி வந்துவிட்டால் நமக்கு மிகுந்த அவமானமுண்டாகுமே!” என்று எண்ணி வருந்தினார். அவருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. முடிவாக அவர், உடனே இராதாபாயின் வீட்டிற்குச் சென்று செய்தியைத் தீர விசாரித்துக்கொண்டு வருவோம்” என்று எண்ணி உடனே தமது மோட்டார்காரில் ஏறி இராதாபாயின் வீட்டை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

அதற்குள், இங்குக் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற நமது இளவல் நேரே இராதாவின் வீட்டிற்குச் சென்று அங்குள்ள காவல்காரனை நோக்கி, “அப்பா! உன் எஜமானியம்மாள் உள்ளே இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டான். அந்த வேலைக்காரன் முதல் நாள் இரவு அவனைப் பார்த்திருந்தும் அப்போது அவனை இன்னொருவனென்று கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் அவன் முதல் நாள் வந்தது போலில்லாமல் அப்போது உயர்தர உடை யுடுத்தி ஆங்கிலோ இண்டியனைப்போல உருமறிக் காம்ப்ரீசமாயும், படாடோபமாயும் வந்தான். ஆதலால் அந்த வேலைக்காரன் அவனையாரோ பெரிய மனிதனென்று நினைத்து, “என் எஜமானியம்மாள் உள்ளே தான் இருக்கிறார்கள்” என்றான்.

உடனே சந்திரகாசன் அவனுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் தான் எழுதிக்கொண்டு வந்திருந்த கடிதத்தை அந்த வேலைக்கார னிடம் கொடுத்து, “இதை உன் எஜமானியினிடம் சேர்த்துவிடு” என்று கூறிவிட்டுத் தான் அங்கு பதிலை எதிர்பார்த்து நிற்காமல் ஓட்டமெடுத்தான். அப்போது இராதா பாய் அன்று விருந்துக்குச் சென்று பிரசங்கம் செய்யும் விஷயங்களைப் பற்றி ஓர் குறிப்பு எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வமயம் வேலைக்காரன் அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டுபோய் அவளிடம் கொடுத்தான். அதை அவள் ஆவலோடு பிரித்துப் படிக்கலானாள். அதில்,

“எனதன்புள்ள இராதாபாய்! நான் இன்று விருந்தை வெகு குதுகலமாக நடத்தச் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்திருந் தேன்; சங்கீதக் கச்சேரி செய்வோருக்கு முழுத் தொகையும் முன்னதாகவே அளித்துவிட்டேன்; மற்ற வேலைகளையும் வெகு துரிதமாகவே நடத்தி வந்தேன். அப்படி எல்லாவற் றையும் நடத்தி வரும்போது பெருந்த இடியொன்று தலைமீது விழுந்தது போலான சம்பவமொன்று அவ் விருந்திற் கிடை யூறுக நடந்துவிட்டது. அதை உன்னிடம் கூறுவதற்கு நிரம் பவும் விசனிக்கின்றேன்; அதாவது, நான் உன்னிடம் நட்புக் கொண்டிருப்பதையும், நாமிருவரும் மணம் செய்துகொண்டு சகிக்கப் போகிறோம் என்பதையும், நேற்றிரவு யான் உன் னோடு சல்லாபமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததையும் எவ்வித மாகவோ கிழட்டுப் பிணங்களாகிய என் பெற்றோரும், நீலி யிலும் படுகீலி முண்டையாகிய என் சம்சாரமும் தெரிந்து கொண்டார்கள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டதால், அநாகரி கப் பேய்களாகிய என் பெற்றோர்கள், நான் ஒரு மனைவி இருக் கையில் மறுமணம் செய்துகொள்ளப்போவதையும்,—அதிலும் கலப்பு விவாகம் நாம் செய்துகொள்ளப் போவதையும்—மிகவும் கண்டித்து வாயில் வந்தவாறு நம்மைத் திட்டியதுடன், இன்று விருந்திற்கு வருபவர்களின் முன்னிலையில் நம்மை அவ மாணப் படுத்திப் பலரும் எள்ளி நகைத்து ஏசும்படி செய்து விடுவதாகச் சொல்லி இன்னும் எத்தனையோ விதமான சொல்

லம்புகளை என்மீது ஏவினார்கள். அதனால் அவர்களுக்கும் எனக்கும் விபரீதமான யுத்தம் நடந்தது. அவ்வாறு நடந்ததில் பலர் நியாயம் பேச வந்து கடிவிட்டார்கள். அவ்வாறு பேசியவர்களில் மெஜாரியாக அவர்கள் பக்கம் அதிகம் பேர் சேர்ந்துவிட்டார்கள். இந்தக் கலகத்தை பொட்டி நம் விருந்துக் கூட்டத்தில் உனக்கு அவமானம் நேரக்கூடு மென்று எனக்குச் சந்தேக முண்டாயிற்று. அதனால் விருந்தை இன்று நிறுத்தத் தீர்மானித்துவிட்டேன். விருந்துக்கு வருகிறவர்களிடம் உனக்குத் தேக அசுகம் என்றும், அதனால் நீ விருந்துக்கு வர முடியாதென்றும், ஆகையால் விருந்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்றும் கூறி விடுகிறேன்; நீயும் அவ்வாறே உனக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் கூறிவிடு. இச்சமயம் நீ என்னை மன்னிக்கவேண்டும்; நீ வீட்டிலிருந்தால் என் வீட்டார் யாரேனும் வந்து உன்னைப் பார்ப்பார்; ஆதலால் நீ வீட்டிலே இராமல், (ஒரு விலாசத்தைக் குறிப்பிட்டு).....இந்த விலாசமுள்ள இடத்திற்கு வந்துவிடு; நான் அங்கு வந்து உன்னைச் சந்திக்கின்றேன்; அதிகம் எழுத நேரமில்லை. மற்றவை நேரில் பேசிக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

உன் காதலன்

சதாசிவன்”

என்ற விஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவற்றைப் படித்து முடித்ததும் அவளுக்குச் சொல்ல முடியாத குழப்பமும் அவமானமும், உண்டாகிவிட்டன. அவள் தன் சினேகிதிகள் பலரிடத்தும் சென்று அன்று விருந்து நடக்கப் போகும் வைபவத்தைப் பற்றி அளவிலடங்காத களிப்புடன் கூறி, ‘நீங்களெல்லோரும் இவ் விருந்திற்கு வரவேண்டும்’ என்ற அவர்களை அழைத்துவிட்டு அப்போது தான் திரும்பி வந்தாள். அதற்குள் இந்தக் குழப்பமான கடிதம் கிடைக்கவே அவள் பெருத்த திகில் அடைந்து விட்டாள். அவ்வாறு திகிற்பட்டு, “ஆ! இதென்ன காரியம் கெட்டு விட்டதே! நம் சினேகிதிகளெல்லாம் விருந்து மண்டபத்திற்குச் சென்றுவிட்டால் நமக்கு மிகுந்த அவமானம் நேருமே! ‘நீங்கள் விருந்திற்கு வரவேண்டாம்’ என்று அவர்களுக்குச் சமாச்சாரம்

சொல்லி யனுப்பலா மென்றாலும் அதுவும் மானக் கேடா யிருக்கின்
றதே! அவ்வாறு சொல்லி யனுப்பின் அவர்கள் நம்மை மதிப்பின
மாகக் கருதுவார்களே! ஐயோ கர்மமே! நாம் அவ்வாறு சமாசாரம்
தெரிவிக்காமலிருக்கலா மென்றாலோ அவர்கள் அவ்விடம் சென்று
விடுவார்களே! அவ்வாறு சென்றுவிட்டால் அங்கு முதலியாரின்
விட்டாரால் அவமானமான செய்திகள் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கக்
கூடுமே! அவற்றால் நேரும் வெட்கக்கேடு மற்ற அவமானங்களைக்
காட்டினும் அதிகமாயிருக்குமே! நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியா
மலிருக்கிறதே! முதலியாரின் கடிதமும் விரைவில் டைப்பு செய்து
அனுப்பப் பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இதனால் விட்டில்
ஏதோ அமளி நடந்திருப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. இந்தத்
தரும சங்கடத்திற்கு நாம் என்ன செய்வது? மணியும் நீக்கு மேலாகி
விட்டதே! ஒவ்வொருவரிடமும் இச் செய்தியை எவ்விதம் தெரிவிப்
பது? நாம் நமக்குத்தேக அசுகமென்றும், அதனால் திடீரென்று
விருந்து நின்றுவிட்டதென்றும் ஆள் மூலம் அவர்களுக்குத் தெரி
வித்து விடலா மென்றாலோ, நம்மைப் பார்க்கும் பொருட்டு அவர்கள்
நம்மிடம் வந்து, நாம் சாதாரணமாக விருப்பதைக் கண்டு நம்மீது
சந்தேகம் கொள்வார்களென்ற அச்ச முண்டாகிறதே! சரி;
இவற்றை யெல்லாம் இப்போது நாம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தால்
ஒன்றும் முடிவிற்கு வராது; நமக்குத்தேக அசௌக்கியம் நேர்ந்து
விட்டதால் விருந்து நின்றுவிட்டதென்று எல்லோருக்கும் கடித
மெழுதி யனுப்பிவிட்டு முதலியார் தெரிவித்த இடத்திற்குச்
சென்று அவரைக் கண்டு தகவல் தெரிந்துகொள்வதே நல்லது;
அவர் நம்மை அந்த வேறிடத்திற்கு வரும்படிக் கூறி யிருப்
பதற்கு ஏதோ முக்கிய காரண மிருக்கும். இருவரும் இங்கிருந்தால்
எவரேனும் வந்து நம்மைக் கண்டு கொள்ளக்கூடு மென்றும்,
அதனால் மிகுந்த விபரீதமாகிவிடுமென்றும் எண்ணியே அவர் அவ்
வாறு தெரிவித்திருப்பார்; எதற்கும் நாம் அங்குச் செல்வோம்”
என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு ஒரு கடித மெழுதினாள். அக்கடித
மாவது:—

‘எனதன்பார்ந்த சினேகிதைகளுக்கு!

திடீரென்று எனக்கு வயிற்றுப் போக்கும், வயிற்று வலியும் உண்டாகிவிட்டதால் என்னால் விருந்திற்குச் செல்வதும், பிரசங்கம் செய்வதும் கூடாமையா யிருக்கின்றன; ஆதலின், விருந்து தள்ளி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதை நான் உங்களுக்கு விசனத்தோடு தெரிவிக்கின்றேன். மன்னிக்கவும்.

R. R. B.

என்பதே. அவள் இக் கடிதத்தை எழுதி முடித்ததும் ஓர் வேலைக் காரனிட மளித்து, “நீ பைசிகல் வண்டியில் அமர்ந்து எல்லோருடைய வீட்டிற்கும் சென்று ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இதைக் காண்பித்து, ‘அம்மாளுக்கு உடம்பு சரியில்லை; அவர்கள் வீட்டிலுமில்லை; அவர்களின் பந்துக்கள் வீட்டிலிருக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லிவிடு” என்று உத்தரவிட்டு அவளை அனுப்பிவிட்டாள். அவ் வேலைக்காரனும் துவிச் சக்கர வண்டியில் ஏறி அதி வேகமாக ஓடலானான். இதற்குள் மணி 6 அடிக்கும் சமயமாகிவிட்டது. இராதாபாய், “இனி நாம் சிக்கிரம் அவ்விடத்திற்குச் சென்றுவிட வேண்டும்” என்று நிரம்பவும் விசனத்துடன் தீர்மானித்துக் கொண்டு சாதாரணமான தினப்படி உடை யணிந்துகொண்டு புறப்படத் தயாரானாள்.

இவள் செயல் இங்ஙன மிருக்க, மேற் கூறியபடி ஓட்ட மெடுத்த நம் சந்திரகாசன் என்ன செய்தானெனில், உடனே தான் ஏறிவந்த வாடகை மோட்டாரிலேயே மீண்டும் ஏறி அதி விரைவாக எங்கேயோ சென்றான். மேற்கூறியபடி புறப்படத் தயாரான இராதாபாய் தன் வேலைக்காரனை நோக்கி “நீ ஜாக்கிரதையாயிரு; நான் சென்று வருகிறேன்; முதலியார் வீட்டிலிருந்து யார் வந்தாலும் அவர்களிடம் ‘அம்மாளில்லை!’ என்று கூறிவிடு; மறு பேச்சுப் பேசாதே!” என்று திட்டம் செய்துவிட்டு நேரே முதலியார் கடிதத் திற் குறிப்பிட்டிருந்த விலாசமுள்ள வீட்டிற்குச் சென்றான். அவ் வீடு பெருந்த மாடி வீடாக விருந்தது. அவ் வீட்டில் வாசற்படியிலேயே மெத்தைப்படி அமைத்திருந்தது. இராதாபாய் அங்கு

வந்ததும் வீதியிலிருந்த ஓர் பையன் மெத்தைக்குப் போகும்படி அவளிடம் சொன்னான். உடனே இராதா மெத்தைக்குக் சென்று அதைப் பார்த்தாள். அதில் அனேக அறைகள் வரிசையாக விருந்தன. எல்லா அறைகளும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் ஓர் அறை மட்டும் திறந்திருந்தது. அவள் அவ்வறையில் சென்று பார்த்தாள். அங்கு ஓர் மேஜை, நாற்காலி பொன்று, சிறிய சோபா ஒன்று, அழகிய மஞ்ச மொன்று ஆகிய இவைகள் தவிர வேறு எதுவும் காணப்படவில்லை. அவ் வீட்டில் 'எலக்டிரிக்' விளக்கு மில்லை. வீதியில் நின்ற பையனைத் தவிர வேறு மனிதரும் அங்கே காணப்படவில்லை. அவற்றையெல்லாம் கவனித்த அவள், "தனித்த இவ் வீதியில் ஏன் அவர் நம்மைச் சந்திக்கச் சொன்னார்? இங்கு இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால் இது காலி வீடு போலத் தோன்றுகின்றதே! இவ் வீடும் ஒருகால் முதலியாருடையதாகவே இருக்குமோ? அன்றி அவருடைய நண்பர்களில் ஒருவருடைய வீடாயிருக்குமோ? அங்ஙன மிருப்பின் அவர்கள் பாரு மில்லாமல் ஏன் இக் காலத்தில் இதைக் காலியாக வைத்திருக்கிறார்கள்? பாருக்கேனும் குடிக்கலிக்காவது இதை விட்டிருக்கவேண்டுமே! அப்படிக் குடிக்கலிக்காரர்கள் இங்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே! எவ்வகையினாலோ இது காலியாய் முதலியாருக்கு உரிமையுள்ள தாயிருந்திருக்கிறது. அவர் தனிமையில் பேசுவதற்கு வசதியாக விருக்குமென்று இங்கு நம்மை வரவழைத்திருக்கக் கூடும். எதற்கும் முதலியார் வந்தால் விஷயம் தெரியும்" என்று யோசித்த வாறு வீதிப் பக்கமுள்ள ஜன்னல் வழியாக வீதியை நோக்கிய படியே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் மன மென்னவோ நிம்மதியை அடையாது ஏதோ ஓர் விதமான குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தவாறே இருந்தது.

இவள் செய்தி இங்ஙனமிருப்ப, நாம் இனி முதலியாரின் விஷயத்தைக் கூறவோம். அங்கு முதலியார்! முன் உரைத்தபடி கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு உடனே தனது வண்டியிலேறி இராதா பாயின் வீட்டிற்குச் செல்கையில் வழியில் அவருடைய சினேகிதர் ஒருவர் அவர் வீட்டிற்கு வரும்பொருட்களில் வந்தார். முதலியார்

அவரைக் கண்டதும் மிகவும் வெட்கத்தை யடைந்து, தமது வண்டியை நிறுத்தச் செய்து அவரிடம் நடந்த விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அதற்குள் வந்தவர், முதலியாரை நோக்கி, “முதலியாரவாள்! திடீரென்று விருந்து நின்றதுவிட்டதென்பதைப் பத்திரிகையில் நான் பார்த்தேன்; எனக்கு மிகுந்த வியப்பாகிவிட்டது; அதை உங்களிடம் விசாரித்தறியலாமென்று நான் வருகிறேன்” என்றார்.

இதைக் கேட்ட முதலியார் திடுக்கிட்டு, “என்ன! என்ன!! பத்திரிகைகளிலும் இவ்விஷயம் பிரசுரமாகிவிட்டதா! ஆகா! மகா புத்திசாலியாகிய இராதாபாய்தான் இந்தக் காரியத்தை முன்னெச்சரிக்கையாகச் செய்திருக்கவேண்டும்; முட்டாள்தனமாக நாம் பேசா திருந்துவிட்டோமே!” என்று தமக்குள் எண்ணி அவ்விஷயத்தை அப்படியே நமுவவிட்டுவிட்டு இராதாபாயின் தேக அசுகத்தைப் பற்றி அவரிடம் சில வார்த்தைகள் கூறியிட்டுப் பிறகு அந்த நேயரிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு இராதாபாய் வீட்டை யடைந்து அங்கிருந்த வேலைக்காரனை நோக்கி, “அம்மாளுக்கு உடம்பு எவ்வித மிருக்கின்றது?” என்று கேட்க வாயெடுத்தார். அவர் அவ்வாறு வாய் திறப்பதற்கு முன்பே வேலைக்காரன், “அம்மாள் வீட்டிலில்லை; அவர்களை நீங்கள் பார்க்க முடியாது”. என்று கண்டிப்பாய்க் கூறினான். இதைக் கேட்ட முதலியார் அக்காவலாளியை நோக்கி, “அம்மாள் எந்த வீட்டிலிருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டார். அதற்கு வேலைபாள் மறுபேச்சுப் பேசாமல் எஜமானியின் உத்திரவுப்படியே வாளாவிருந்துவிட்டான். முதலியார் பலதடவைகள் தொண்தொணவென்று அவனிடம் மேலும் சில கேள்விகளைக் கேட்டுப் பார்த்தார். அவன் எதற்குமே பதில் பேசவில்லை. அதனால் முதலியார், “சரி! சரி!! இராதாபாய்க்கு ஏதோ ஆபத்து வந்துவிட்டது! அதனால்தான் இவன் பேசாமல் மௌனம் சாதிக்கின்றான்” என்று எண்ணி அவ்வேலைக்காரனின் அனுமதியில்லாமலே விரைந்து உட்சென்று அக்கட்டிடம் முழுவதும் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தார். வரும் மணிதர் அக்கட்டிடத்திற்குள் பிரவேசிப்பதைப்பற்றித் தன் எஜமானியம்மாள் ஒன்றும் திட்டம் செய்யாமல் சென்றதால் அவ் வேலைபாள் அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருந்துவிட்டான்.

இதற்குள் ஓர் சிறிய பைபன் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து முதலியாரிடம் கொடுத்தான். முதலியார் அக்கடிதத்தைப் படித்தார். அதில் அடியிற்கண்ட விஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன:—

“தற்போது என் சினேகிதி இராதாபாய்க்கு உடம்பு சற்று சேளக்கியமாயிருக்கிறது; எனினும் அவள் விருந்திற்கு வருவது முடியாது; தன் வீட்டிற்குப் போய்விடவேண்டுமென்று அவள் கூறுகிறாள். ஆதலால் இன்னும் சற்று அவளுக்குத் தேம்பு உண்டானவுடன் அவளை அனுப்பிவிடுகிறேன், அந்த அம்மாள் வீட்டிற்கு வரும்வரையில் தாங்கள் அவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படி இக்கடிதமூலம் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கச்சொன்னாள்.

இங்ஙனம்,
மீராபாய்.

P. S

இக்கடிதம் கொண்டுவந்த ஆள் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து, தாங்கள் அங்கில்லையென்று இதைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். தாங்கள் இராதாபாயின் வீட்டில்தானிருப்பீர்களென்று அங்கு இதை அனுப்பியிருக்கிறேன்.

M. B.

முதலியார் இவற்றைப் படித்ததும் இராதாபாயின் உடம்பு சற்று குணமடைந்ததை எண்ணி மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்து அந்தப் பங்களானினுள்ளே ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து இராதாபாயின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இவ்வாறு மாறுபாடான கடிதங்கள் அனுப்பியது முதலான வேலைகளெல்லாம் நம் சந்திரகாசனாலேயே வெகு சாமர்த்தியமாக விரைவில் நடந்துவந்தன. அவன் மனத்தில் பொங்கும் ஆத்திரத்தினால் செய்த வேலைகள் ஒன்றிரண்டல்ல. அவனுடைய வயிற்றெரிச்சலாலும், அவமானத்தாலும் அவன் அந்த இராதாபாயிடம் பழி தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு மேலும் மேலும் செய்யத்தக்க மாயா விநோத வேலைகளையெல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் அன்று காலைமுதல் பட்டபாடு ஈசனுக்கே தெரியும்.

முதலியாரின் சமுசாரத்திற்கு, அவர் இராதாபாயிடம் நேயம் பாராட்டி வருவதும், அவனையே மணக்கப்போகும் விஷயமும் நன்றாகத் தெரியும். அவ்வாறு தெரிந்த நாள் முதலாக அவன் மிகுந்த மணக்கிலேசமும், இராதாபாயின் மீது அருமையும், வயிற்றுக் கொதிப்பும் கொண்டிருந்தான். முதலியாரின் பெற்றோரும், தங்கள் மகன் கட்டிய பத்தினியை சித்தங் கலங்கச் செய்துவிட்டு மெத்த உல்லாசமாய்த் துன்மார்க்கத்தில் பழகுவதைப்பற்றி அவர்மீது மிகுந்த வெறுப்படைந்திருந்தார்கள். அதனால் அப்பெற்றோருக்கும், முதலியாருக்கும் சதா சண்டையும், சச்சரவும் இல்லத்தில் நடந்துகொண்டே யிருந்தன. அவர்கள் வீட்டில் கலகம் இல்லாத நேரம் நித்திரை செய்யும் நேரம்தான். அப்படிச் சண்டை ஓய்ந்து அவர்கள் நித்திரை செய்யும் நேரத்தில்கூடச் சண்டை நடப்பதாகக் கனவு கண்டுகொண்டிருப்பார்கள். அந்தப் பெற்றோரிருவரும் மருகியின் பக்கமே சேர்ந்தவர்கள். இராதாபாயைப்போல முதலியாருக்கு எத்தனையோ பாய்மார்கள் உண்டு. அவர் பழகிக் கை விட்டவர்களின் ஜாபிதா கணக்கிடவியலாது. அவருக்குத் தினந்தோறும் புதிது புதிதாக உண்டாகும் சினேகமும் அநந்தம்; அவ்வாறு பலரோடு சினேகம் செய்வதும், அதை விட்டு விலகுவது மான லீலைகளை யுடையவர் முதலியார் என்பது, அவரை இப்போது நம்பியிருக்கும் இராதாபாய்க்குச் சற்றும் தெரியாது. முதலியாருக்குப் பட்டம் பெரியதுதான்; அதற்குத்தகுந்தபடி உத்தியோகமும் பெரியதுதான்; சம்பளமும் அதிகந்தான்; ஆனால் குணம் மாத்திரம் சின்னக்குணம்; அவருடைய சம்பளம் முழுவதும் லீலாவினோடு கோலாகலங்களுக்கே பற்றுவதில்லை. அதனால் அவர் மார்வாடிகளிடம் கடனும் வாங்குவதுண்டு. இவருடைய குடும்பத்திற்கு ரொக்கப்பண ஆஸ்தி சிறிது மில்லை; பூர்வீகமான நன்செய் புன்செய்களேயுண்டு, அந்நிலங்களோ ஆகாயத்திற்கு அடிமையாய் அதை நோக்கியவை; வருணராஜன் தயவு உண்டானால் மாத்திரமே அவற்றில் வருமான முண்டு; அவன் பராமுகமாக விருப்பானேயானால், வரி செலுத்தவும் மார்க்கமிராது; அதற்கும் வட்டிக்குக் கடனே வாங்கும்படி நேரும். முதலியாரின் பெற்றோர் இவ்வாறு கடன் வாங்கி கிஸ்தி கட்டிவிட்டுக் கடனைக் கொடுப்பதற்கு அவ

ரிடம் பணம் கேட்டால் அவர் பெற்றோருடன் பெருத்த யுத்தம் தொடுப்பார்; காலனாக அவர்களுக்குக் கொடாமல் சண்டையையே சன்மானமாகச் செய்துவிட்டுப் போய்விடுவார். இவ்வாறு வருடந்தோறும் முதலியாரின் பெற்றோர் கடன் வாங்கி வரியைக் கட்டிவிட்டு, அதைத் தீர்க்க முடியாமல் விழிப்பார்கள்; நிலவருமானத்தை விற்றுக் கடன் கொடுக்கலாமென்றாலோ அவர்கள் வயிற்றில் மண் விழுந்துவிடும்; கடனைத் தீர்க்காதிருந்தாலோ வட்டி யேறி அவர்கள் குடியைக் கெடுத்துவிடும். இந்த இரண்டு வகைகளிலும் அவர்கள் சங்கடப்பட்டு முடிவில் கொஞ்சம் நிலத்தை விற்றுக் கடனைத் தீர்ப்பார்கள். இவ்வாறே செய்துகொண்டு வந்ததில் நிலங்களும் சுருங்கிவிட்டன. குடும்பம் இவ்வாறு கெட்டு வந்தாலும் முதலியார் இடம்பம் செய்துகொள்வதில் பின் வாங்குவதில்லை. அவரைக் கண்டவர் 'ஐமீன்தார் பிள்ளை' என்று கூறும்படி அவர் மிகுந்த படாடோபமாகக் கண்டவர்களுக்கெல்லாம் விருந்தும், தேக் கச்சேரியும், பாட்டுக் கச்சேரியும், ஆட்டக் கச்சேரியும், தோட்டக் கச்சேரியும் சதா நடத்துவதில் தம்முடைய வருமானப் பணங்களைபெல்லாம் ஏராளமாகச் செலவிட்டுவந்தார். அந்தப் பணமும் போதாமையால் தாமும் இரகசியத்தில் கடன் வாங்கி, பெருச்சாளி வீட்டிற்கடியில் சுரங்கம்வைத்து அங்குள்ள பொருளுக்கும் சேதத்தை உண்டாக்கி வருவதுபோல குடும்ப சொத்து தொலையும் வழியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய இத்தகைய நடத்தைகளைப் பார்த்தே அவரின் பெற்றோர்கள் அவர்மீது வெறுப்புற்று மேற்கூறியபடி மருமகளின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவருடன் உரையாடுவதையும் விட்டுவிட்டார்கள். மேலும், தங்கள் குடும்பச் சொத்துக்களில் மிச்சமாயிருந்த நிலத்தை 15 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்று அதை மருமகள் பேருக்கு எழுதிவைத்துவிட்டு அதில் வரும் வட்டியைக்கொண்டு அவளுக்கு ஆபரணங்களைச் செய்யத் துவக்கினார்கள். அவ்வாறு மருமகளை மகள்போல பாவித்து ஆதரித்துவந்த அந்த மாமியார், மாமனாரிடம் அந்த மருமகளும் தாய்தந்தையரிடம் நடப்பதுபோல நடந்துவந்தாள்; அப்படி அவள் அவர்களிடப்பட்டபடியே நடந்து வந்ததால், அவர்கள் அவள்மீது அதிகமான பிரீதியும், ஆதரவும்

வைத்து வந்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் மிச்ச நிலங்களை விற்று ரொக்கப்பணமாக்கி அதைத் தன் மனைவியின்பேருக்கு எழுதி வைத்துவிட்டதை முதலியார் அறிந்தார்; அவருக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது. அவ்விஷயமாக அவருக்கும் பெற்றோருக்கும் விபரீதமான யுத்தம் நடந்தது. முதலியார் அந்தப் பணத்தைத் தமக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், பெண்பிள்ளை பேருக்குப் பணம் எழுதிவைத்திருப்பது ஒழுக்கீனமான காரியமென்றும் அவர்களுடன் வாதிட்டார். அதன்பொருட்டு சதா சர்வகாலமும், தம் பெண்சாதிபை அடிப்பதும், உதைப்பதும், அவளுடன் சண்டையிடுவதுமாயிருந்தார். எப்பொழுது பார்த்தாலும் வீட்டில் இந்தச் சச்சரவே அதிகரித்திருந்தது. அவர் பெற்றோருடன் பேசுவதில்லை. மனைவியிடத்தும் பணத்திற்காகச் சண்டையிடும் போது பேசும் பேச்சைத் தவிர வேறு பேச்சுப் பேசுவதில்லை. அவளை முதலியார் தொந்தரவு செய்து பணம் கேட்கும்போதெல்லாம் அவள், “இவரிடம் நாம் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவதுதான் உத்தமம்” என்று எண்ணிக் கொடுக்கவும் துணிந்துவிடுவாள். அப்படித் துணிந்தாலும் உடனே அவள் மனத்தில், “நாம் பணத்தை அவரிடம் கொடுத்தால், அதனால் அவரிடம் துர்க்கிருத்தியங்கள் அதிகரித்துக் கேடு விளையுமே யன்றி நன்மை யுண்டாகமாட்டாது; அவ்விதம் நாமே பணத்தைக் கொடுத்து அவரைப் பாழடையச் செய்வது கூடாது” என்ற யோசனை யுண்டாகிவிடும். அவ்வித யோசனை யுண்டாகவே அவள் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு, அவருக்குப் பணிவுடன் பல சமாதானங்களைக் கூறுவாள். அவைகளெல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கநாதம்போல் அவருடைய செவிக் கேறுவதில்லை. பிறகு அவள் ஆகிறது ஆகட்டுமென்று வாளாவிருந்துவிடுவாள். முதலியாரின் குடும்ப விவகாரங்கள் இப்படி நடந்து வரும்போது, அவர் வீட்டை கவனிப்பதில்லை என்பதை அவரின் பெற்றோர்கள் பெரிய மனிதர்கள் சிலரறியும்படி செய்து பஞ்சாயத்துக் கூட்டிவைத்துவிட்டார்கள். சில பெரிய மனிதர், முதலியாரின் நடக்கையைக் கண்டித்துப் பேசினார்கள். அந்த அவமானத்திற்குஞ்சி முதலியார், குடும்பச் செலவிற்குத் தம் பெற்றோரிடம் மாதம் ஒன்றுக்கு நூறு ரூபாய் கொடுப்

பதாக ஒப்புக்கொண்டார். இது, அவருடைய பெற்றோர் செய்த பகிரதப் பிரயத்தினத்தின்பேரில் நடந்தது. அவையன்றி முதலியாருடைய நடத்தை ஒழுங்கீனமான தென்பதை அவர் உத்தியோகம் செய்யும் ஆபீசிலுள்ள அதிகாரிகளிற் சிலரும் அறிந்து கொண்டார்கள். அதனால் அவர்கள் அவரிடம் அருவருப்புக்கொண்டு அவருக்குப் பிரமோஷன் (சம்பள உயர்வு) செய்யாமல் நிறுத்திவிட்டார்கள். இவ்வாறு வருமானம் குறைந்து செலவு அதிகரிக்கவே முதலியாருக்கு உள்ளுக்குள் கடன் வளர வாரம்பித்தது. அதனால், அவர், இராதாபாயின் தந்தை அவளுக்கு களித்த 50 ஆயிர ரூபாய் சொத்தை இழுத்துக்கொள்ளலாமென்று ஒரு பக்கா யோசனை செய்தார். அந்த யோசனையைக் கொண்டதான் அவர் இராதாபாயோடு சிநேகிக்கொண்டு விவாகப் பேச்சையும் அவள் செவியில் நுழைவிட்டு அவளை உற்சாகப்படுத்திவதற்காக விருந்துமுதலியவைகளும் நடத்தத்தொடங்கினார். பெரிய இழுப்பு வலை வீசிப் பெண்களாகிய மீன்களை இழுத்துக்கொண்டுவந்து முதலியாரிடத்தே சேர்க்கும் பக்காப் பேர்வழியொருவனிருந்தான். அவனுக்கு முதலியாரின் வீட்டு விஷயங்கள் முற்றும் தெரியும். அவனுடைய தயவை எந்த மனிதர்களும் நாடுவார்கள்; அவனை யறிபாதார் எவருமில்லை.

இவர்கள் விஷயங்கள் இங்ஙனமிருக்க, இனி நாம் சந்திரகாசன் விஷயத்தைக் கூறுவாம்: அவன் முதல்முறை முதலியாரின் வீட்டிற்குச் சென்று அவரை விசாரித்து அவர் அங்கில்லாமையை அறிந்த பின்னர், அங்கு அக்கம் பக்கங்களிலுள்ள வீடுகளில் இருந்தவர்களிடம் முதலியாரைப்பற்றி விசாரித்தான். அப்போது முதலியாருக்கு உதவி செய்யும் ஆப்த நண்பனாகிய ஆதியப்பன் என்பவன் அவ்வழியே சென்றான். அண்டைவீட்டுக்காரர் அவனைக் கண்டு, “அதோ போகும் பேர்வழிதான் முதலியாருக்குத் துணையாயிருப்பவன்; அவனிடம் கேட்டால் அவர் சங்கதியெல்லாம் தெரியும்” என்று சந்திரகாசனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார். உடனே சந்திரகாசன் மெல்ல அவ்விடத்தைவிட்டு நழுவிப்போய் ஆதியப்பனை அணுகி அவனை அபாரமாகத் தோத்திரம் செய்து, அவன் கையில் ஒரு பத்துரூபாய் நோட்டை அளித்து அவனை நோக்கி, “என்ன

சார்! சதாசிவ முதலியாருக்கு மட்டும் தாங்கள் உதவி செய்கிறீர்களே! எங்களைப்போன்ற ஏழைகளிடத்தில் அன்பு செலுத்தக் கூடாதா?" என்று தளுக்காகப் பேச்சைவிட்டு அவனை வசியப்படுத்தி, மேல் விவரித்த முதலியாரின் குடும்ப சங்கதிகளை யெல்லாம் அவன் மூலம் தெரிந்துகொண்டு அன்றிரவு அவனைச் சந்திப்பதாகக்கூறி அனுப்பிவிட்டான். அதன் பின்னர் டைப் ரைட்டிங் மிஷன் வாடகைக்கு விடும் இடத்திற்குச் சென்று மேல் குறித்த கடிதங்களையெல்லாம் டைப் அடித்து, மேல் பூகுறித்தவாறு முதலியார், இராதாபாய் முதலியவர்களுக்கு அனுப்பினான். அவன் தங்கியிருந்த அறைக்குப் பக்கத்து வீடு அப்போது காலியாயிருந்தது. அவ்வீட்டை அதன் சொந்தக்காரரிடம் கேட்டுத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். அந்த வீட்டிற்குத் தான், அவன் கடித மனுப்பிச் செய்த சூழ்ச்சியால் இராதாபாய் போய்ச் சேர்ந்தான். முதலியார் வீட்டிற்குப் போனான். அன்று விருந்திற்கு அங்கே செப்திருந்த சகல ஏற்பாடுகளும் நின்றுபோயிருந்தன. முதலியாரின் மனைவியும் பெற்றோரும் வயிற்றெரிந்து இராதாபாயைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் சந்திரகாசன் ஜாடையாக அறிந்துகொண்டான். முதலியாரின் வீட்டாரைக்கொண்டே இராதாபாயை அவமான மடையச் செய்யவேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். பின்னர் முதலியாரின் பெற்றோரை நோக்கி, "நான் முதலியாரால் அழைக்கப்பட்ட விருந்தாளி; விருந்து ஏன் நடக்கவில்லை?" என்று தனக்கொன்றும் தெரியாததுபோல விசாரித்தான்.

இதைக் கேட்ட அவர்களுக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. அவர்கள், "ஓகோ! அந்த இழுவெடுத்த விருந்தையா நீங்கள் விசாரிக்கிறீர்கள்! நீங்கள் அந்த வயிற்றெரிச்சல் விருந்திற்காகவா வந்தீர்கள்? அறிவாளிகளாகிய நீங்களும் இத்தகைய விஷயங்களில் கலந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்களெல்லோரும் அநியாயமாகப் பாழாய்ப் போகும் எங்கள் மகனுக்கு நற்புத்திகூறி அவனை நன் மார்க்கத்தில் திரும்பும்படி செய்யலாகாதா? அவன் அக்கிரம வழியிலேயே காலத்தைக் கடத்தவும், பணத்தைச் செலவிடவும், பாபத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவுமே ஓர் உருவமாய் ஜெனித்தான்;

நாங்கள் அவனுடைய தாய்தந்தைவர் என்று சொல்லிக்கொள்வதற்குக்கூட எங்களுக்கு வெட்கமாக விருக்கின்றது; தினந்தோறும் காலமுதல் மறுநாள் உதயம் வரையில் ஒரு விநாடிப்பொழுதாகிலும் இடைவிடாமல் அவன் தூர்ச் செய்கைகளையே செய்துகொண்டிருக்கிறான்; நற்குண நற்செய்கைகளிலும், தெய்வபக்தியிலும் சிறிது நேரமாவது அவனுக்குக் கழியவில்லை. எந்த நேரத்திலும் அவன் தடி முண்டைகளுக்கு விருந்து செய்வதிலும், தேவடியாள் வீட்டில் வாசஞ் செய்வதிலும், தலைகால் தெரியாமல் குடித்துவிட்டு ஆடுவதிலுமே அவன் காலமெல்லாம் கழிகின்றது. அவனை நினைக்கும் போது எங்கள் வயிறு பற்றி எரிகின்றதே! இன்று இந்த விருந்து நடப்பதில் எங்களுக்கு இஷ்டமேயில்லை. இராதாபாயாம்! சோதாபாயாம்! கெட்டுப்போன முண்டை! அவளுக்குப் பாஸானால் என்ன, பைலானால் என்ன! அவள் எக்கேடு கெட்டாலென்ன! அவள் வீட்டில் எருக்கு முளைத்தால்தானென்ன! அந்தத் தடிக் கழுதையையும் அவன் கட்டியழுகப்போகிறானாம்! அந்த அவகேடான செய்கையைச் செய்வதற்கு விருந்து நடத்தி அவளை உற்சாகப்படுத்துகிறானாம்! எங்கள் மனம் வெந்து எரிகின்றது. அந்தப் பெட்டை நாயை அடக்கியாள ஒரு பாபிகளும் முன் வரவில்லையே! ஐயோ! கண்ணாவியே! பதுமைபோன்ற பத்தினியை வீட்டில் வைத்துவிட்டு அவன் இவ்விதம் சுற்றியலைகின்றானே! இதைக் காட்டிலும் பெரிய சங்கடம் எங்களுக்கு வேறு என்ன விருக்கின்றது! அந்த இராதாபாயென்னும் நாசகாலிக்கு வார்திபேதி வந்துவிட்டதாம்; அதனால் விருந்து நின்றுவிட்டது” என்று அவர்கள் வயிறெரிந்து வசை வாழ்த்துக்கள் பல கூறினார்கள். இவைகளையெல்லாம் கேட்ட போது சந்திரகாசனுக்கு இராதாபாயின் மீது முன்னிலும் அதிகமான ஆத்திரமுண்டாயிற்று; எனினும் அவன் அதை வெளியிற் காட்டிக்கொள்ளாமல் மீண்டும் அவர்களை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கி, “ஐயோ! முதலியார் செய்கை இவ்வளவு கேவலமானதா! அந்த இராதாபாய் அம்மாளை அவர் விவாகம் செய்து கொள்ளப்போவதாக நானும் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அவ்விஷயத்தால் நான் முதலியார்மீது வெறுப்பே கொண்டேன். மேலும் அந்த இராதாபாய் ஏற்கெனவே விவாகமானவளாம்; அப்படியிருந்

தும் புருஷனை விலக்கிவிட்டுத் தான் கலியாணமாகாத கன்னிகையைப்போல நடிக்கின்றாளாம். அதை முதலியார் உணர்ந்து கொள்ளவில்லையாம்; விவாகம் செய்ய ஏற்பாடாகிவிட்டதாம். நீங்கள் இவ்வளவு வருத்தத்துடன் அவர் விஷயத்தைச் சொல்லியதால் நான் இதையும் உங்களுக்குத் தெரிவித்தேன். இல்லாவிட்டால் எனக்கென்ன வந்தது! நானும் அவரிடம் பலதடவைகளில் இதைப் பற்றித் தடுத்துக்கூறியிருக்கின்றேன்; எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை. அதற்குமேல் நான் சொல்வது சரியல்ல வென்று பேசாதிருந்துவிட்டேன்” என்றான்.

பெற்றோர்:—“ஆகா! அந்தப் படவா முண்டை விவாகமானவளா! அவளை எந்தக் கம்மமூட்டி மணந்துகொண்டான்! (இந்த வார்த்தை சந்திரகாசன் இருதயத்தைக் குத்திப் பிளந்துவிட்டது) ஏன் அவன் அவளைக் கண்டிக்கலாகாது? அந்த முண்டை எங்கள் முன் வருவாளேபானால் எங்கள் வயிற்றெரிச்சல் தீர அவளைத் திட்டி அவள் முகத்தில் இடித்துக் காறி உமிழ்வோம்; ‘கட்டிய புருஷனைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு ஊரார் குடியைக் கெடுக்கவந்த பெரு நீலியே!’ என்று நன்றாக அவளைக் கேட்போம்” என்று சரமாரியாக ஏதேதோ வாய்க்கு வந்தபடி பெல்லாம் பேசினார்கள். அவர்கள் வாய் மூடுவதாகக் காணவில்லை. சந்திரகாசன், “சரி; நான் சென்று வருகிறேன்” என்று அவர்களிடம் கூறிவிட்டு வண்டி ஏறி நேரே போய், இராதாபாய் வீட்டுக் கோடியை யடைந்தான். அப்போது தான் முதலியார் அவ் வீட்டிற்குள் றுழைந்தார். உடனே சந்திரகாசன் ஒரு துண்டுக் கடிதத்தை எழுதி அதை வழியில் சென்றுகொண்டிருந்த ஓர் பையனிடம் கொடுத்து முதலியாரை அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி “அந்த வீட்டில் அதோ போகும் அப்பாவிடம் இதைக் கொடுத்துவிட்டுவா; உனக்கு நான் நாலணு தருகிறேன்” என்று கூறினான். அவ்வாறே அவன் முதலியாரிடம் அதைச் சேர்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து சந்திரகாசனிடம் நாலணு வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். [முதலியார் இராதாபாயின் வீட்டிலிருந்தபோது ஒரு பையனால் கொடுக்கப்பட்ட கடிதத்தை வாங்கிப் படித்தார் என்று நாம் முன் கூறியிருக்கிறோம். அந்தக் கடிதம்

[இதுதான்.] சந்திரகாசன் அந்தப் பையனை அனுப்பிவிட்டு உடனே டைப்பு அடிக்கு மிடத்திற்குச் சென்று அடியில் வரும் விஷயங்களை ஒரு கடிதத்தில் அடித்தான்:—

“என் இன்ப வடிவமான இராதாபாய்! நான் உனக்கு முதலில் அனுப்பிய கடிதத்தின் படியே நீ அந்த வீட்டிற்குச் சென்றிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. விருந்துக்கு அனேகர் வந்து விட்டதால் அதை நிறுத்தக் கூடவில்லை; அதனால் நான் என் பெற்றோருக்கும், பத்தினிக்கும் விருந்து நின்றுவிட்டதென்று கூறி அவர்களை ஓர் காரியார்த்தமாக வெளியில் அனுப்பிவிட்டேன். அவர்கள் தொலைந்துவிட்டார்கள்; ஆகையால் வந்தவர்களைக் கொண்டு விருந்தை நடத்தியிடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்; நீ சாதாரண ஆடையுடன் இப்போது அங்கே யிருந்தாலும் அதைப் பற்றி யோசிக்காமல் இங்கே வந்துவிடு; இங்கு உனக்குப் புதிய ஆடை தயாராக இருக்கின்றது; ஆனதால் உடனே என் பங்களாவுக்குப் புறப்பட்டாயா; நானே நேரில் வருவதற்கு முடியவில்லை; இங்கு வந்திருப்பவர்களை விட்டுவிட்டு வருவது அமுகல்ல; இந்தக் கடிதத்தை எனக்கு வேண்டிய ஒருவர் மூலம் அனுப்புகிறேன்; உடனே வரவும்; தற்போது சங்கீதக் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருக்கின்றது; உன்னுடைய கல்லியும், அறிவு முதிர்ந்த பிரசங்கமும் இங்கு மதிக்கப்படுமே பன்றி, ஆடையும் ஆபரணமும் மதிக்கப்படா வென்பதை நீ நினைத்துக்கொள்; உடனே புறப்படு.

இங்ஙனம்

N. T. S. M.”

இவற்றை டைப் அடித்து முடிந்ததும் அந்தக் கடிதத்தைச் சந்திரகாசன் ஓர் கவரிவிட்டு எடுத்துக்கொண்டு இராதாபாய் தங்கி இருக்கும் வீட்டிற்கு அதிவேகமாக வந்தான்.

அவ்விடத்தில் இராதாபாய். வந்தமர்ந்தது முதல் வீதிப் பக்கம் பார்த்துப் பார்த்து முதலியார் வராமையால் அவளுடைய

கண்ணும் பூத்துவிட்டது. அவ்விடத்தில் எலக்ட்ரிக் லைட் இல்லாமையாலும், வேறு தீபமும் வைக்கவில்லை யாகையாலும் மிகுந்த இருளே குடிக்கொண்டிருந்தது. அன்று வானத்தில் மேகங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடி இராதாபாயின் விருந்தைக் காண வருவது போல வந்துகொண்டிருந்தமையால் ஆகாய முழுவதும் மந்தாரமாயிருந்தது. அத்தகைய இருள் ஏற ஏற அவள் தனித்த வீட்டில் தனித்த அறையில் தனித்து உட்கார்ந்திருந்ததால் தனக்கு கள்ளர்களால் தீங்கு நேர்தாலும் நேருமே என்று நினைத்தாள். அது தான் அச்சத்திற்குக் காரணம்; அவளுக்கு வேறு எந்த விதத்திலும் பயமில்லை. மேற்கூறிய ஒருவகை அச்சத்தால் அவள் அவ்வறைக் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்படி யிருக்கும்போது வீதியிலிருந்த பையனை யழைத்து அவளிடம் விளக்குக் கேட்டாள். அதற்கு அவன் சரியான பதில் சொல்லவில்லை. அவன் சந்திரகாசனல் நியமிக்கப்பட்டவனே; அவன் அவ்வாறிருக்கும்படி அவனுக்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தான். அதனால்தான் அவன் பதில் கூறவில்லை. அங்குண்டான சந்தேகத்தால் அவள் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறி விடலாமா என்று நினைத்தாள். அதற்குள் அவளுக்கு முதலியாரின் ஞாபகம் வந்து விட்டது. அதனால் அவள், 'எப்படியும் முதலியார் இங்கே வந்து விடுவார்' என்று துணிந்து சற்றுத் தைரியத்துடன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்படி யிருக்கையில் கீழே இருந்த பையன்கையில் ஓர் சிறிய விளக்குடன் வந்து அவளிருந்த அறையின் கதவை இடித்தான். உடனே இராதாபாய் கதவைத் திறந்தாள். அவன் அவளிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அது தான் மேற்கூறியபடி சந்திரகாசனல் முதலியார் அனுப்பியது போல் தயார் செய்து கொண்டுவரப்பட்டது. அதை அவன் இராதாபாயிடம் கொடுக்கும்படி அந்தப் பையனிடம் கொடுத்தனுப்பி யிருந்தான். அதை இராதாபாய் வாங்கி அவ் விளக்கு வெளிச்சத்தில் படித்தாள். உடனே அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்து தன் மோட்டாரில் ஏறிக்கொண்டு சதாசிவ முதலியாரின் பங்களாவை யடைந்து, வண்டியைவிட்டிறங்கி, வண்டி யோட்டியிடம் 'எனக்கு உம்பு குணமாகவிருக்கின்றது என்றும், விருந்து நடக்கிறது என்றும்,

அதற்காக எல்லோரையும் நான் வரச் சொன்னதாகவும் சிநேகிதைகளுக்குச் சொல்' என்று கூறி அவனையனுப்பிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கிருந்த வேலைக்காரனுக்கு அவள் இராதாபாய் என்பது தெரியாதாகையாலும், அவள் அதிகமான படாடோபமில்லாமல் வந்திருப்பதாலும், அவள் அந்த வீட்டுப் பெண்பிள்ளையினிடம் வந்திருக்கும் சாதாரண பெண்பிள்ளையா யிருப்பாள் என்று அவன் நினைத்து, அவளைக் கண்டதும், “வாருங்கள்! வாருங்கள்!!!” என்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். இராதாபாய், அன்று விருந்து தனக்குத் தான் நடக்கின்றது என்பதை அந்த வேலைக்காரன் அறிந்து தனக்கு மரியாதை செய்கிறான் என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி யடைந்து உள்ளே சென்றான்.

6-வது அதிகாரம்

பற்கோத்தே நஞ்சம்—வேறிபிடித்த நஞ்சம்

❖

❖❖:❖❖-

❖ நான்காவது அதிகாரத்தின் ஈற்றிற் கூறியபடி
❖ தனக்கென்று எண்ணி யிருந்த பொருளாகிய ஜெயமணி
❖❖:❖❖- ுயைக் கொள்ளை கொடுத்து, தள்ளி வந்து நின்று,
வயிறெரிந்து, மனஞ் சுழன்று, மார்பு துடித்து, அங்கம் பதறி,
ஆவி சோர்ந்து, நிலை கலங்கி, தான் நிற்கு மிடம் இன்ன தென்பதையு
மும் உணராமல் தத்தளித்துத் தன்னையே மறந்து, அறிவை இழந்து,
பித்தன் போலக் கதறிய வாலிபனை ஜெயமணி உற்றுநோக்கினாள்.
அவன் சாருகாசனா யிருந்தான். ஆகா! அந்த நிமிடம் அத் தருணீ
மணியின் உள்ளம் பட்ட பாட்டை அளவிட்டுக் கூறுதல் சாத்திய
மாகாது. அவளுடைய மனத்தில் அடங்கிக் கிடந்த வேதனை அள
வற்றுக் கிளம்பிவிட்டது. ஓர் புதிய உணர்ச்சி யுண்டாகி அவளைப்
பிரமிக்கச் செய்துவிட்டது. அவள் இருக்கும் இடம் திருமண
வில்லம் என்பதையும் மறந்துவிட்டாள். அவளுடைய கண்களில்,

கண்ணீர் மாரி பெய்யத் தலைப்பட்டு, வாடிய பயிர் போல் நின்ற சாருகாஸனுடைய உடம்பை நனைத்துக் குளிரச் செய்தது. இந் நிலைமையோடு கூடிய அவள், பெரு மூச்சு விட்டபடியே, அவனை நோக்கி, “ஆ! மாமா! மகா சண்டாளியாகிய யான் உங்களைக் கை விட்டேன்; கதறிவிட்டேன்; நம் ஆயுள் முழுவதும் எம்மிருவருடைய ஜீவன்களும் துடிக்கும்படியான பாபத்தைச் செய்த பழிகாரியாகி விட்டேன்; நான் உம்மை எனக்குத் தலைவரென்று நினைத்து உம் மிடம் காட்டி வந்த மரியாதை இன்றோடு தொலைந்து விட்டது; இனி நாம் சாதாரண அறிமுக முடையவர்களைப் போலவே பேசிக் கொள்ளவேண்டும்; இனி நான் உம்முடைய பெயரைச் சொல்லியே அழைப்பேன்; சாருகாஸா! இனிமேல் உனக்கும் எனக்கும் எவ்விதமான சம்மந்தமு மில்லை; நமது காதலைத் தீயிட்டுப் பொசுக்கிவிட வேண்டும். நீ எனக்கு முதலி லளித்த வைர மோதிரத்திற்குத் தடை வந்த அன்றே எனக்குக் கெட்ட காலம் வந்து விட்ட தென்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன். இனி என்னை மறந்துவிடு. ஆ! நான் தற்போது ஜெயமணியாகவே இருந்து பேசுகிறேனா, வேறு பெண்ணாயிருந்து பேசுகிறேனா? நான் ஜெயமணியா யிருந்து பேச வில்லை; அபஜெய மணியாகிப் பேசுகிறேன்; ஐயோ! என்னால் அதிகமாகப் பேச முடியவில்லை; என் நாத்தடுமாறுகின்றது. நான் கடைசி முறையாக ஒரே வார்த்தை சொல்கிறேன்: ஒரு காலத்தில் உனக்கு மிகவும் அன்பான பொருளா யிருந்த இப்பாவி சிக்கிரம் இறக்க வேண்டு மென்று நீ கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்; அஃதொன்று தான் நான் உன்னிடம் வேண்டுவது” என்றாள். அதற்குமேல் அவளால் பேசக் கூடவில்லை. இருவருடைய உயிர்களும் தாமரையிலே மீதுள்ள தண்ணீர்த் துளி போல் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தன. புயல் காற்றி் லகப்பட்ட மரக்கலம் போல அவர்களுடைய தேகமும், ஆயியும் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தன. மரக்கலம் கவிழ்ந்தபோது அதிலுள்ள சகல பொருள்களும் தொலைந்து மாலுமிக்கு எத்தகைய கலக்க முண்டாகுமோ அவ்வாறே இவர்களுடைய சம்பந்தமாகிய மரக்கலம் தாய் தந்தையர் செயலாகிய புயல் காற்றினால் கவிழ்ந்துவிட இவர்களின் காதல், அன்பு முதலிய பொருள்கள் அழிந்து இவர்கள் பெருங் கலக்கங்

பறிகொடுத்த நெஞ்சம்—வெறிபிடித்த நெஞ்சம் 129

கொண்டார்கள். அந்தோ! பரிதாபம்! பரிதாபம்!! ஜெயமணி தான் நின்ற கம்பத்தில் அப்படியே சாய்ந்து விட்டாள். சாருதாஸனுக்கு அதன் மேல் ஒன்றும் தோன்றாமல் அவனும் கற் சிலை போல் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அச்சமயம் யாரோ பேசிக்கொண்டே அங்கு வரும் அரசவம் அவனுக்குக் கேட்டது. அதனால் அவன், “யாரோ இங்கு வருகின்றார்கள்; அவர்கள் நம்மைக் கண்டுவிட்டால் அதனால் ஜெயமணிக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேர்தாலும் நேரும்; ஆதலால் நாம் சீக்கிரம் இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்” என்று துணிந்து ஜெயமணியை நோக்கி, “என் கண்மணி! ஜெய மணி! இம் மொழிகளால் உன்னை நான் அழைப்பது இதுவே கடைசித் தரம்; இதை எண்ண என்னுள்ளம் பற்றி எரிகின்றது. நமக்கு இத்தகைய தலைவியை ஈசன் ஏற்படுத்துவான் என்று நான் சிறிதும் நினைக்கவில்லை; கண்மணி! இவ்வுலகில் என் பெற்றோருக்குப் பின் நீ தான் என்னுடிக் கின்ப மனிக்கும் பொருளென நான் எண்ணி யிருந்தேன்; என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது; இனி நான் ஒன்றியானேன். எனக்கு உரிய மனிதர் பலரிருப்பினும் நான் உன்னை இழந்ததால் பாதேசியாகிவிட்டேன்; திக்கற்ற நிலை மையை இப்போதே யடைந்துவிட்டேன். எனது பிறவி பாழடைந்து விட்டது; என் இன்பமும், காதலும் எரிந்தொழிந்தன. நீயும் உன் புருஷனும் சுகமாக வீருங்கள்; அந்த ஒரு கோரிக்கையை இனி யான் விரும்புவேன்; உனது சுகமான ஜீவியமே எனக்கும் ஒருவாறு இன்ப மளிக்கும்; கண்மணி! கற்பகமணி! ஜெய மணி! நீ கூறியபடியே இனி நீ யாரோ, யான் யாரோ வென்ற நிலை மையை நாம் வகிக்கவேண்டியவர்களாய் விட்டோம்; அதை நான் இப்போது உணர்ந்தகொண்டேன்; ஆ! என் இன்பவல்லி! இனி என் ஆயுள் முடிவதற்குள் எப்போதேனும் உன்னைக் கண்டு களிக் கும் பேறு எனக்குக் கிடைக்குமாயின் நான் அப்போது உன் விட்டு வாயலில் நின்று உன்னைக் கண்டு களிப்பேன்; (கடவுளை நோக்கி) ஹா! கருணைபங் கடலே! இவ் விருவருடைய உயிர்களையும் இவ்வாறு வாதனைக் குள்ளாக்க வேண்டு மென்று நீ எத்தனை நாளாக வஞ்சம் வைத்திருந்தாயோ! உம் (வினையை நினைந்து) அந்தோ! இவை பெல்லாம் பழ வினையால் நேருகின்றன; அதை உணராமல் நான்

கடவுளைப் பழித்து வீணே ;பாபத்தைத் தேடுகிறேன்; (மீண்டும் ஜெயமணியை நோக்கி) “ஜெயமணி! நான் செல்கிறேன்; என் விதியை எண்ணி வாணனைக் கடத்துகிறேன்; நீ சகமே இருக்கக் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே மீண்டும் அவளுடைய வதனத்தில் அன்பு நிறைந்த கடைசி முத்தங்களை அளித்துவிட்டு சரேலென்று போய்விட்டான்.

கம்பத்தில் சாய்ந்த ஜெயமணி சோகத்தின் முதிர்ச்சியால் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் சாய்ந்தாள்; உடனே அவளுக்கு உணர்வற்றுப் போயிற்று. அதனால் அவள் பிணம் போலானாள். அவ்வேளையில் அங்கு ஒருவரு மில்லாதிருந்தது சாருலோகன் அவளைச் சந்தித்தது வெளிப்படாமலிருப்பதற்கு அனுசூலமாய் விட்டது. ஆனால், ஜெயமணியை மணந்தவன் மாத்திரம் மெத்தை மேலிருந்த படி கவனித்ததால் இந்த இரகசியத்தை அறிந்துகொண்டான். அங்கு வந்த சிலர் ஜெயமணி மயங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்து, அவள் இரவில் கண் விழுத்திருந்ததால் படுத்தி நித்திரை செய்கிறாளென்று நினைத்தார்கள். ஆனால் அவளை மணந்தவன் மாத்திரம் அவள் கிழே விழுந்த விஷயத்தை யறிந்தும் அவளிடம் பரிதாபம் கொள்ளாமல் பலவேறு சந்தேகங்களை எண்ணி மனங் கலங்கி அபாரமான குழப்பத்தி லாழ்ந்து சாருலோகனைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கி, “அந்த மனிதனின் பின் பாகம் நமக்குத் தெரிந்ததே யன்றி முன் பாகம் தெரியவில்லை; அவன் யாராக விருப்பான்? இப்பொழுது நடந்த சம்பவத்திலிருந்து இவர்களிருவரும் ஒருமனப் பட்டு ஒருவர் மீதொருவர் காதல் கொண்டிருந்தார்களென்பது விளங்குகிறதே! அவ்வாறு காதலித் திருக்கும்போது, இவளை இவளுடைய பெற்றோர்கள், அவனுக்கு ஏன் மணம் செய்வியாமல் விட்டுவிட்டார்கள்? ஒருவேளை இந்தப் பெண் சரியான நடத்தை யில்லாதவளாக விருப்பாளோ? இவளைப் பார்த்தால் அவ்வித குணமுள்ளவளா யிருப்பாளென்பதும் தோன்றவில்லையே! ஆகா! எம் ஏமாந்த மோசம் போய் விட்டோமா!” என்று பலவிதமாக யோசித்துக் கொண்டே தன்னிருப்பிடத்திற்குச் சென்று விட்டான்.

ஜெயமணி பின்னும் சற்று நோங் கழித்தத் தெளிந்தெழுந் திருந்தாள்; கண் விழித்தாள்; தன் காதலனைக் காணாது துடி துடித் தாள்; கண்களைக் கசக்கினாள்; அழுதாள்; அழுதழுது அவளுடைய கண்கள் குங்குமம் போலாய் விட்டன. அவள் தனது வயிற் றெரிச்சலையும், தலைவிதிக் கொடுமையையும் பாரிடம் சொல்லி முறை இடுவாள்? எவரிடம் சொன்னால் அவள் கவலை தீரும்? விரையின் பயனை அவள் அனுபவித்தன்றோ தொலைத்தல் வேண்டும்! அவ ளுடைய துக்கம் சிறிதும் தணியவில்லை; அவள் உணர்ச்சி சிறிது மின்றி நடைச் சுவம் போல அங்கு மிங்கும் திரிந்துகொண்டிருந் தாள். அவளுடன் சதா பத்துப் பெண்கள் சுற்றிக்கொண்டு கலியாணச் சாப்பாடுண்ட களிப்பால் வெகு அட்டகாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் பேசிய வார்த்தைக ளெல்லாம் நம் ஜெயமணியின் செவியில் விழவே யில்லை. அவ்வகை யில் அவள் செவிடியா யிருந்தாள். வாயால் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் அந்த வகையில் ஊமைபாகவு மிருந்தாள்.

அவளுடைய தோழியாகிய, 'சின்னம்மாள்' என்ற வனிதா ரத்தினம் மட்டும் ஜெயமணியின் நிலைமை அன்று மாறுதலடைந்த தற்கு ஏதோ காரணமிருக்கவேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டாள். எனினும் அதைப்பற்றி ஜெயமணியிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவ்வாறு கேட்பதற்குத் தடங்கலாக இதர பெண்கள் அங்கே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆதலால் அது கூடாமற் போயிற்று. ஜெயமணி அழுத கண்ணும் சிந்திய முக்குமாக விருக்க அந்த விவாகமும் முடிந்தது. ஜெயமணியின் கருத்தில் சாருகாசன் கடைசியாகச் சொல்லிய வார்த்தையும், அவன் அவளுக் களித்த முத்தத்தின் உணர்ச்சியும் பசுமரத்தாணிபோல பதிந்துவிட் டன. இவ்வெண்ணங்களின்றி மற்றொன்றும் அவள் மனத்தில் புகவில்லை. விவாகத்திற்கு வந்திருந்த எல்லோரும் தம் தம் இருப் பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மணமகன், தான் அன்று கண்ட காட்சியைத் தன் மனத்திற்குள் ஒருபுறமாக அடக்கிக்கொண்டான்; அதை வெளியிடவில்லை. எனினும் தன் மனைவியினிடத்தில் மட்டும் அதிக சந்தேகம் கொண்டிருந்தான்; அதையும் வெளிக்குக் காட்டா மல் வெகு சாமர்த்தியமாக மனத்திலடக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்படி யிருக்கும்போது ஜெயமணியின் தோழியாகிய சின்னம்மாளுக்கு மட்டும் அவளுடைய விஷயத்தை அறிய அவா மிகுந்திருந்தது; எனினும் அதை அறியத்தகுந்த சமயம் அவளுக்கு வாய்க்கவில்லை. எல்லோரும் ஊருக்குச் சென்றபின்னர் ஒரு தினம் சின்னம்மாளும் ஜெயமணியும் தனித்திருக்கும் சமயம் வாய்த்தது. ஜெயமணி சின்னம்மாளிடம் எந்த விஷயத்தையும் கூறுதொளிக்க மாட்டாள்; சின்னம்மாளும் அவளிடமுள்ள விஷயங்களை யறியா திருக்கமாட்டாள். வேண்டுமென்று பிறருடைய விஷயங்களைத் தந்திரமாக விசாரித்தறிந்துகொண்டு பிறகு அந்த விஷயங்களைக் கொண்டே அவர்களுக்குக் கெடுதிகளை விளைவிக்கும் சில குண்டுணிகளைப்போல சின்னம்மாள் கெடுதிசெய்யக்கூடியவளல்லள். மேலும் ஜெயமணியிடத்தில் உண்மையாகவும், இயற்கையாகவும் மிகுந்த பிரியமும், அபாரமான அன்பும் உடையவள். ஜெயமணியின் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் இனகிய மனதுடையவள். ஜெயமணி கிழவனை மணந்ததற்காக அந்தச் சின்னம்மாள் அளவில்லாத வருத்தத்தை படைந்திருந்தாள். எனினும் 'விதியை வெல்ல யாராலுமாகாதாகையால் அந்த விதிப்படி ஜெயமணி கிழவனை மாலையிடல் நேர்ந்தது.' என்று தன் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள். ஜெயமணி சாருகாஸனிடம் உண்மையான காதல் கொண்டிருந்த விஷயம் சின்னம்மாளுக்கு ஜாடையாகத் தெரியுமேயன்றி விவரமாகத் தெரியாது. மேலும் ஜெயமணியும், சின்னம்மாளும் அடிக்கடி சந்திக்கக்கூடாமல் சின்னம்மாள் வெளியூரிலிருந்ததினால் முழு விவரமும் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவில்லாமற் போயிற்று. ஜெயமணி மணவறையில் கண்கலங்கியதையும், பின்னர்த் துயருற்றதையும் நோக்கிய பின்னரே சின்னம்மாளுக்கு ஜெயமணி விஷயத்தில் சந்தேகம் உதித்தது. அதை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அப்படியிருக்கும்போது தான் மேற்கூறியபடி ஒரு நாள் இருவரும் தனித்திருக்கும் சமயம் வாய்த்தது. அப்போது அவள் ஜெயமணியின் விசாரத்தைப்பற்றி விசாரிக்கத்தொடங்கி அவளை நோக்கி, "ஜெயமணி! உன்னை இக் கிழவனுக்குக் கொடுத்துப் பணத்தின்மீது நடக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய உன் பெற்றோருடன் பேசவும் எனக்கு வெறுப்பாக விருக்

பற்கோடுத்த நெஞ்சம்—வேறிபிடித்த நெஞ்சம் 183

கின்றது; உனது பெளவனத்திற்கும், மேன்மையான குணத்திற்கும், அபாரமான அழகிற்கும் தகுந்த ஒரு வாவிபனைத் தேடி அவனுக்குன்னை யளித்திருந்தால் எவ்வளவோ மேன்மையா யிருந்திருக்கும். நீ மணவறையிலிருந்த கண்ராவியை எண்ண இப்பொழுதும் என் உள்ளம் வேகின்றது; அன்று காலையில் நீ திடீரென்று பிரக்ஞை பற்று விழுந்து விட்டதைக் கண்டு எனக்கு என்னென்னவோ எண்ணங்களெல்லாம் உதித்தன. நீ இஷ்டமில்லாதவனை மணந்த வருத்தத்தினால் ஏதேனும் விஷத்தை தின்றிருப்பாயென்றும், அதனாலேயே மூர்ச்சையாகிவிட்டாயென்றும் யான் அப்பொழுது கலங்கிவிட்டேன்; நீ தெளிந்த பின்னரே விஷத்தை நீ உண்ண வில்லை பெனத் தீர்மானித்தேன். அதன்மேல் ஏதோ ஓர் முக்கியமான காரணம் பற்றியே நீ மூர்ச்சையாகியிருப்பாயென்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஜெயமணி! ஏன் நீ அவ்வாறு விழுந்தாய்? உன்னைப் பற்றி யாரேனும் ஏதாகிலும் சொன்னார்களா? அன்றி உன்னுடைய நகைகளில் ஏதேனும் காணாமற் போய்விட்டதா? என்ன காரணம் பற்றி நீ மூர்ச்சையானாய்?” என்று மிகுந்த மனக்கணிவோடு கேட்டாள்.

இதைக் கேட்ட ஜெயமணிக்குக் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. துக்க மிகுதியால் வாய்விட்டு எதையும் பேசுவதற்கு அவளால் முடியவில்லை. எனினும் அவள் துக்கத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு பேசத்தொடங்கி அவளை நோக்கி, “என் அன்பான சின்னம்மா! யான் இதுவரையில் எல்லா விஷயங்களையும் உன்னிடம் கூறியிருக்கிறேன்; ஆனால் ஒரு விஷயமாத் திரம் கூறப்படாமலிருந்தது. அது என் விருப்பப்படி நிறைவேறியபின் அதைச் சந்தோஷத்துடன் உன்னிடம் கூற எண்ணியே அதை உனக்கு மறைத்து வைத்திருந்தேன். ஆனால் அதை எண்ணி எண்ணி மனப்பால் குடித்து முடிவில் ஏமாந்து போனேன். எனது மன விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. நான் எண்ணிய எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. இனிமேல் நான் விஷத்தையுண்டு இறந்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை. எனினும் என் மனம் அதில் துணிவுகொள்ளாமலிருக்கின்றது. என்னைப் பணத்திற்கு அடிமையாக்கிய என் பெற்றோர்களுக்கு அந்

தப் பணத்தைச் சேர்த்துவிடவேண்டும்; அவர்கள் கண்முன் யான் கஷ்டப்படவேண்டும்; அக்கஷ்டத்தை அவர்கள் காணவேண்டும்; அவர்களுடைய பேராசைக் குணத்தால் விளையும் தீமைகளை அவர்கள் உணரவேண்டும். அவ்வாறுணர்ந்து தாங்கள் செய்ததை எண்ணி அவர்கள் வருந்தவேண்டும். இந்த எண்ணங்களைக்கொண்டே யான் இன்னமும் உயிர் வைத்திருக்கிறேன்; சின்னம்மா! எங்களுடைய உறவினனான சாருகாஸனை நீ பார்த்ததுண்டா? அவரை நீ அறிவாயா?" என்று கண்ணீர் பெருகக் கேட்டாள்.

சின்னம்மாள்:—ஆம்! அவரை நான் அறிவேன்; ஆனால் கேள்வியால் மாத்திரம் அறிந்தேனேயன்றி நேரில் அவரைப் பார்த்ததில்லை; ஏன்? அவருக்கென்ன?

ஜேயமணி:—“அவருக்கொன்றுமில்லை; அந்தச் சாருஹாஸன் என்பவர் தற்போது உயர்தர பதவியில் டாக்டராக விருக்கிறார்; அவரை நான் காதலித்திருந்தேன்”—என்று தான் அவனைக்காதலித்ததுமுதல் அன்று அவன் தன்னிடம் வந்து கடைசியாகச் சந்தித்துச் சென்றதுவரையிலுள்ள எல்லாச் செய்திகளையும் உரைத்து மேலும் “எனக்கிதவிட விசனம் தரத்தக்க காரியம் வேறுண்டோ! சின்னம்மா! நான் அவரையே மணப்பதென்று தீர்மானித்து ஏமாற்ற மடைந்து, ஓர் கிழவனுக்கு அடிமையானதை எண்ணி வருந்தாதிருக்க என்னால் முடியுமா! அவரை யான் மறந்துவிடலாமென்று நினைத்தாலும் அஃதென்னால் முடியவில்லையே; அன்று கடைசியாக நேர்ந்த சம்பவமும், அவர் கூறிய வசனமும், அவரளித்த அமுதம்போன்ற முத்தமும், என்னுடைய அகக் கண்ணில் பதிந்து என்னைப் பித்துப்பிடித்தவள்போலாகும்படிச் செய்கின்றனவே! நான் என்ன செய்வேன் சின்னம்மா!” என்று வருந்தினாள்.

சின்னம்மா:—ஆ! இது மிகுந்த துக்ககரமான விஷயமாக விருக்கின்றதே! ஐயோ! நான் இந்த விஷயங்களை யறியாமுன்னர் என்மனம் நீ கிழவனை மணந்த ஓர் விஷயத்தைப்பற்றி அடைந்த அத்ருப்தியோடு இருந்தது; இப்போது என்னால் தாங்கக்கூடாதயரம் என் மனத்தில் எழுகின்றதே! அன்று அவர் திடீரென்று

பற்கொடுத்த நெஞ்சம்—வேறிபிடித்த நெஞ்சம் 135

எவ்விதம் வந்தார்? அவர் லாகூரில் இருப்பதாகவல்லவா கூறுகின்றாய்! ஐயோ அனியாயமே! உன் பெற்றோரின்மீதும் தற்போது குறைகூற இடரில்லையே! கடைசி முறையாக அவர்கள், அவருடைய பெற்றோரிடம் உன்னை அவருக்கு மணஞ் செய்வித்துக்கொள்ளும் படி கேட்டதாகவும் நீ சொல்கிறாயே! தப்பிதம் முற்றும் அவர்கள் மீதல்லவா இருக்கின்றது!

ஜெயமணி :—சின்னா ! நீயும் உலகியல் தெரியாதவன் போல பேசுகின்றாயே! மக்களின் சுகத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் பெற்றோர்கள் நாடியவர்களாயிருந்தால் பொறுமையை வகிக்க வேண்டும்; சாருகாசன் பெற்றோர் ஏதோ மனஸ்தாபத்தால் அவ்வாறு கூறினார்கள். அப்படிப் பேசினாலும் என் பெற்றோர் அவர்களோடு நேரில் பேசிச் சமாதானஞ் செய்துகொள்ளலாகாதா? யாரோ முன்னராவது மனிதனை யனுப்பி அவர்களிடம் சங்கதி விசாரிக்கச் செய்தார்கள்; அதனால் சமாதானம் ஏற்படுமோ? இவர்கள் நேரில் அவர்களிடம் சென்று அவர்களைச் சமாதானப் படுத்திச் சம்பந்தத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம்; அப்படியும் அது முடியாவிட்டால், சாருகாஸருக்கு நேராக ஓர் கடிதமெழுதினால் அவர் நேரில் வந்து தம் பெற்றோரைச் சமாதானப் படுத்திக் காரியத்தை ஒழுங்கு செய்து விடுவார். இவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் விட்டு விட்டு இந்தக் கிழத்தை என் தலையில் கட்டிவிட்டார்கள். இதற்கு யார் என்ன செய்யக் கூடும்?

சின்ன :—“ நீ சொல்லியதும் வாஸ்தவமே! உன் பெற்றோர் சாருகாஸன் பெற்றோரிடம் நேராகச் சென்று கலந்து பேசியிருக்கும் பக்கூத்தில் ஒருகால் அவர்கள் சமாதானமடைந்து உங்களோடு சமாதானம் செய்ய இசைந்திருக்கக்கூடும்; அப்படிச் செய்யாததால் அவர்கள் விரோதம் முற்றி உனக்கு இத்தகைய பரிதாபகரமான நிலைமையை உண்டாக்கி விட்டது; அதனோடு உன் தலைவீதியும் அதற்கணுகூலமாக அமைந்து விட்டது; அதைக் கடக்க யாராலாகும்? ஜெயமணி! ‘நிதியுங் கணவனும் நேர்படினும் தம் தம் விதியின் பயனே பயன்’ என்றபடி விதிப்பயனின்படியே எதுவும் நடக்கும். நீ முதியோனுக்கு வாழ்க்கைப் படவேண்டுமென்று உனக்கமைந்

திருக்கும் விதியை உன்னால் மாற்ற இயலுமா! இனிமேல் நீ உனது பழய எண்ணங்களை மனத்திலிருந்து மாற்றிவிட்டு, 'கோண்ட கணவன் குழியே யானாலும் பண்டு தான்செய்த பலன் இது' எனத் தேறுதலடைய வேண்டும்; நளாயினி கதையை நீ நினைத்துக் கொள்; உனக்கிந்தப் போதனை தற்போது வெறுப்பாகவே தோன்றும்; அவ்விதம் தோன்றினும் இதன்படியே நீ நடந்தால்தான் உனக்கு நற்பெயர் கிடைக்கும்"—என்று சொன்னாள். இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஜெயமணியின் புருஷன் அவ்விடம் வந்தான். அவன் வருவதைக் கண்டதும் இருவரும் வருத்தத்துடன் விலகிக்கொண்டார்கள். சின்னம்மாள் ஜெயமணியிடம் சொல்லிக்கொண்டு தன் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

அங்கு வந்த மணமகனான 'கங்காதாரர்' என்பவர், (இனி அவர் பெயரை இவ்வாறே கூறுவோம்) ஜெயமணியின் அருகில் வந்து, "ஜெயமணி! நானே இரவு நான் ஊருக்குப் பிரயாணமாகப் போகிறேன்; உன்னையும் கூடவே அழைத்துச் செல்லத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்; ஆகையால் நீ பிரயாணத்திற்குத் தயாராக விரு; இதைக் கூறவே யான் இங்கு வந்தேன்" என்று வெகு நயமாகக் கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் ஜெயமணியின் விழிகளில் நீர் ததும்பிற்று. அவருக்குப் பதில் கூறவே அவளுக்கு நாவெழவில்லை. எனினும் சற்று நேரத்திற்கு முன் அவளுடைய தோழியாகிய சின்னம்மாள் கூறிய மொழிகளெல்லாம் அவளுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தன. அதனால் அவள், குனிந்த தலை நியிராமல் பேசத் தொடங்கி, "தற்போது யான் என்னுடைய தாய் தந்தையரின் அனுமதிப் படி நடக்கவேண்டியவளா யிருக்கிறேன்; ஆதலின் அவர்களுடைய உத்தரவுப்படி நடக்கத் தயாராக விருக்கிறேன்; நீங்கள் இதைப் பற்றி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிக் கொண்டே அவ்விடம் விட்டுப் போய்விட்டாள்.

பிறகு கங்காதாரர் ஜெயமணியின் தந்தையிடம் சென்று தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டார். அதைக் கேட்ட அவர், எனக்கு இப்பொழுது தேகம் அசௌக்கியமா யிருப்பதால் தற்போது ஜெயமணியை அனுப்ப முடியாது; அவள் புஷ்பவதியாகிய பிறகு

பறிகொடுத்த நெஞ்சம்—வேறிபிடித்த நெஞ்சம் 137

அவளை நீங்கள் அழைத்துச் செல்லலாம்” என்று தெரிவித்தார். அதற்குக் கங்காதார் சம்மதிக்காமல், “அவளை அழைத்துக் கொண்டுதான் போகவேண்டும்; அவள் பருவமடையாதிருந்தாலும் அவளுடைய எல்லாச் சௌகரியங்களையும் நான் கவனித்துக் கொள்ளுவேன்” என்று கூறி வாதாடினார்.

நடேசர் :—மாப்பிள்ளையவாள்! எனது தேக நிலைமை மிகவும் கேவலமாக விருப்பது பற்றியே யான் இவ்வாறு கூறுகிறேன்; குழந்தை இங்கிருக்கட்டும்; நுதுவாகிய பின்னர் அவளை நான் அனுப்புகிறேன்; அதற்குள் எனக்கு முடிவு காலம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டு விடக்கூடும்.

மாப்பிள்ளை :—ஓ! அதைப்பற்றிப் பயப்பட வேண்டாம்; தாங்கள் செளக்கியமடைந்து தேறியிருவீர்கள்; அப்படி ஏதேனும் சங்கடம் ஏற்படுவதா யிருந்தால் உடனே எனக்குத் தந்தி யடிக்கச் செய்யுங்கள்; நான் ஜெயமணியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன்; இனி அவள் என்னுடன் கூடவேதான் இருக்கவேண்டும்; ஆகையால் நான் அவளை அழைத்துச் செல்கிறேன்.

நடேசர் :—மாப்பிள்ளையவாள்! வாய் வார்த்தை வலுத்து விட்டால் மனஸ்தாபத்திற்கிடமாய்விடும்; குழந்தை இதுகாறும் எங்க ளிடமிருந்துவிட்டுக் கலியாணமாகிய வுடனே அங்கு வந்து தனித் திருந்தால் அவளுக்கு ஏக்கமுண்டாகும்; அதனால் அவள் மெலிந்து விடுவாள்; மேலும் தற்போது அவள் எங்குமிருந்து தங்குமிடம் வரும் பக்குவத்தை அடையவில்லை; ஆதலால், என் வார்த்தை யைத் தட்டாமல் அவளை இங்கேயே விட்டுச் செல்லுங்கள்.

மாப்பிள்ளை :—ஓ! அது சரிப்படாது; இங்கு அவளை இனி விடுவதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லை; அவள் என்னுடன் தானிருக்கவேண் டும்; அவளை இங்கே தனியாக விட எனக்குச் சந்தேகமாகவே இருக்கின்றது.

நடேசர் :—என்ன! என்ன!! பால்மணம் மாறாத குழந்தை யிடம் சந்தேகமா! பேஷ்! கலியாணமாகிய மறநாளே இவ்விதம் கூறும் உம்முடன் என் குழந்தை ஆயுட் காலம் முற்றும் எவ்வித மிருக்கக்கூடும்! பேஷ்! என் குழந்தை யிடத்தில் சந்தேகப் படவோ தாங்கள் அவளை மணந்து கொண்டீர்கள்! எந்த விதத்தில் அவள் மீது உமக்குச் சந்தேகம் பிறந்தது? இவ்விதம் அதிகப்பிரசங்கித்

தனமான வார்த்தைகளை நீர் கொட்டி அளக்கவேண்டாம்; “கிழங்களுக்கு என்றும் சந்தேகம் தீராதது” என்று கூறுவது சரிபா யிருக்கின்றது. ‘தான் திருடன், பிறனை நம்பான்’ என்றபடி நீர் துர்நடத்தையுடையவரா யிருப்பதனாலேயே அவனை நம்பாமலிருக்கின்றீர்; வெகு அழகு! சந்தேகப் பேய்பிடித்த எவனும் சீர் பெறமாட்டான்; சந்தேகத்திற்கு அடிமையாகிய எவரும் சந்தேகப் பேர்வழிகளாகவே பல நாளும் மதிக்கப்படுவார்கள். ‘கிழவனை மணக்கமாட்டேன்’ என்று குழந்தை கூறியும் நான் அதைக் கேளாமல் பலவந்தமாக அவனைக் கொடுத்ததின் பலன் இவ்வாறு நேர்ந்தது; எனது கோபத்திற்குப் பாத்திரமாகாதீர்; குழந்தையை நீர் இவ்விதம் துற்றிக்கொண்டு அழைத்துச் செல்ல யான் சம்மதியேன்.

மாப்பிள்ளை:—“கட்டுவாரற்றுக் கதறிய உம்முடைய மகளுக்கு யான் சர்வ சொத்துக்களையும் எழுதி வைத்து அவளை மணந்தது பிசகு; அவளுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையும் கிட்டாமல் ஒரு கிழவன் கிடைத்தாலும் போதுமென்று மாப்பிள்ளைக்கு லாட்டரி போட்டுக் கொண்டு திரிந்து என்னைக் கெஞ்சிய உமது பவிஷம் யாருக்கும் தெரியாதா! இனி அதிக வார்த்தை பேசவேண்டாம்; பெண்ணை அனுப்புவீரா அனுப்பமாட்டீரா? நீர் அனுப்பா கிட்டால் அதற்கு மேல் வழி செய்ய எனக்குத் தெரியும்; ஜாக்கிரதை! யான் ஏமாந்த சோணகிரியல்ல; இங்கு உம்முடைய மகளை நான் விட்டுச் சென்றால் கட்டாயம் அவள் கெட்டு விடுவாள்; இனி அவளை இங்கு விட முடியாது; அவள் என்னோடு கூடத்தானிருக்கவேண்டும்” என்று தடபுடலாக இரைச்சலிட ஆரம்பித்து விட்டார். இருவருக்கும் சண்டை பலத்து விட்டது. அத்தருணத்தில் அங்கே மத்தியஸ்தர்கள் தோன்றி இருவரையும் சமாதானம் செய்து பெண்ணை மாப்பிள்ளையுடன் அனுப்பத் தீர்மானித்தார்கள்.

ஜெயமணிக்கோ புருஷனுடன் செல்வதற்கு இஷ்டமில்லை; எனினும் அவள் தன் தலை விதியை எண்ணிப் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாகித் தன் உயிர்த் தோழியிடம் பயணம் சொல்லி, அவள் சொல்லிய புத்திமதிகளை ஏற்றுக்கொண்டு, மறுநாளிரவு கங்கா தாரோடு வண்டிக்குப் பிரயாணமானாள். மாப்பிள்ளை, தமக்கும் அவளுக்கும் முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு வாங்கினார். இருவரும் வண்டியில் ஏறினார்கள். அவ்வாறு ஏறி அமர்ந்தவுடன் ஜெயமணிக்கு அளவிடவந்த துக்கம் பொங்கி பெழுந்துவிட்டது. அவள் துக்கம் சகிக்க முடியாமல் தேம்பித் தேம்பி யழுதுகொண்டு குப்புறப் படுத்துவிட்டாள். அவளுடைய மனம் முற்றும் லாகுருக்குச் சென்று சாருகாஸனுடைய உயிருடன் லயித்துப்போய் விட்டது.

அவள் அவ்வாறு வருத்தத்துடன் படுத்துக்கொண்டதைக் கண்ட கங்காதரர் அவளருகில் வந்துட்கார்ந்து, “ஜெயமணி! ஏன் இவ்விதம் புலம்புகின்றாய்? இதற்குக் காரணம் யாது? என்னுடன் வருவது உனக்குப் பிடித்தமில்லையா? ‘இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியில் ஏறினால் அதில் யாரோனும் ஏறவார்கள்; அதனால் நமக்கு அசௌகரியமுண்டாகும்; ஆதலால் நாம் செளகரியமாயிருப்பதற்கு முதல் வகுப்பு வண்டியில் ஏறவேண்டும்’ என்று நினைத்தே நான் அதிகமான பணத்தைச் செலவிட்டு இந்த முதல் வகுப்பு வண்டிக்கு டிக்கட்டுகள் வாங்கினேன்; அப்படியிருக்க நீ அந்தச் சந்தோஷம் அறவே நீங்கும்படி காரணமின்றி ஏன் புலம்புகின்றாய்? கல்யாணமாகிய பிறகும் தாய்விட்டிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று எந்தக் காரிகைகளாயினும் விரும்புவார்களா! கண்மணி! ஜெயமணி! எழுந்திரு; இதோ பார்; சந்திரானுடைய பிரகாசத்தினால் இவ்வழியில் இயற்கை வனப்புக்களும், அவற்றின் வியப்பும் வெகு துல்லியமாகத் தெரிகின்றன; அவைகளை நீ கண்டு களிப்பாயாக; வீணாக விசனக்கடலுள் மூழ்காதே; உன் மனத்திலிருக்கும் துயரத்திற்குக் காரணம் யாது? உன்னை யான் எவ்வளவோ ஆசையுடன் மணந்தேன்; அதை என் மனமறியும்; கடவுளும் அறிவார். உன்னை விட்டுப் பிரிய எனக்கு மனமில்லாததனாலேயே உன்னை நான் விடாமல் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்; அப்படியிருக்க நீ என்னுடைய சந்தோஷத்திற்கு அனுக்லமாயிராமல் இவ்வாறு புலம்புவது தருமோ! ஜெயமணி! கண்மணி!” என்று நிரம்பவும் பிரியத்துடனும், அதிகரித்த அன்புடனும் கூறினார்.

இம்மொழிகளைக் கேட்பதால் ஜெயமணியின் மனப்பிணி நீங்கி விடுமா! அவளுக்குக் களங்கமற்ற—தெய்வீகமாக உண்டாகும்—காதல் இந்தக் கிழவரிடம் ஜெனாக்குமா! இனி அவள் தேகம் அக்கினி பகவானுக்கு இரையாகும் பரியந்தம் அவளுக்கு இன்பமேது! காதலேது! அவளுக்கு, அச்சமயம் கங்காதரர் மீது, ‘ஐயோ பாவம்! கிழவர்’ என்ற இரக்கம் மாத்திரம் இருந்தது; இன்பத்திற்குக் காரணமாகிய காதல் சிறிதுமில்லை. அவளுடைய ஆவலெல்லாம் சாருகாஸன் மேலேயே சென்றுகொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் அவள், “ஐயோ! நாம், நம்முடைய உண்மைக் காதலரை மாலுவிட்டு அவருடன் இவ்விதம் பிரயாணம் செய்வோமானால் நம் மனமும், அவர் மனமும் எத்தகைய களிப்பை யடையும்! ஐயோ! இந்தக் கிழவர் கெஞ்சுவது நமக்குத் தலைவலியாக விருக்கின்றதே! உயர்தரமான மாக்கறி பதார்த்தங்களைப் புசிப்பவனை மாமிசபக்ஷணியொருவன் பலாத்காரம் செய்து, மாமிசத்தைப் புசிக்கும்படி சொன்னால் அதற்கு அவன் மனம் ஒப்புமா? அவ்வாறே உயர்ந்த காதலரை விரும்பியிருக்கும் நம்மை இந்தக் கிழவர்

தம்முடன் கூடிச் சந்தோஷமனுபவிக்கும்படி கூறினால் நம் மனம் அதற்கெப்படி இசையும்! ஐயோ! மாமா! சாருகாஸா! என்னை என்று கண்டுசென்ற பின்னர் உன்னிருப்பிடமும் எனக்குத் தெரியவில்லையே! நீ லாகூரிலிருந்து அச்சமயம் எவ்விதம் வந்தாய் என்ற விவரமும் என்னால் அறியக்கூடவில்லையே! என் அன்பா! என்னுருயிர்ச் சாருஹாஸா! ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? கிழவருக்கு யான் என்னவிதமான பதிலளிப்பேன்? ஐயோ! கஷ்டகாலக் கொடுமையே!” என்று எண்ணாத்தமும் எண்ணி மீண்டும் புலம்பினாள். கிழவருக்குப் பதில் கூறுவதற்கும் அவள் மனம் கூசுகின்றது; ‘ஐயோ, பாவம்! கிழவர் என்ற இரக்கத்தால், பதில் பேசாதிருப்பது நியாயமில்லை என்பதும் அவள் மனதிற்குத் தோன்றுகின்றது. இந்த இருவகையிலும் தெளிவுபடாமல் அவள் மனஞ்சுழன்று விழித்தாள். கிழவரும் அவளைச் சும்மா விட்டபாடில்லே. அவர் அவளைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசுவன வெல்லாம் அக் கட்டழகிக்குத் தேகத்தை வெட்டுவதுபோலான எரிச்சலை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இந்தவித தர்ம சங்கடத்தில் அவள் அகப்பட்ட மக்கொண்டு எதையாவது பேசித்தான் தொலைக்கவேண்டுமென்று, அவள் அதிகப்பேச்சு வளர்வதற்கு இடமின்றி, “எனக்கு நித்திரை வருகின்றது.” என்று ஒரே வார்த்தையைக் கூறிவிட்டு அசையாது படுத்துவிட்டாள். அவள் தேகம் அசையவில்லை; மனமோ ஆயிரக்கணக்கான மைலுக்கப்பாலுள்ள சாருகாஸாவிடம் சென்று ஊசலாடுகின்றது. அப்போது அவளுடைய மனத்திலுதித்த எண்ணங்களை அவளைப்போன்ற நிலைமையிலுள்ளவர்கள் தாம் ஆராய்ந்தறிதல் கூடும். நம்போன்றவர்களால் விவரித்தல் இயலாது.

மேற்கூறியபடி வண்டி ஏறியவுடன் படுத்த ஜெயமணி மறு நாள் பொழுது புலர்ந்தும் கண்விழிக்கவில்லை. அப்போது கிழவர் தொந்தரை செய்து அவளை எழுப்பிச் சிறிது ஆகாரம் உட்கொள்ளச் செய்தார். இவ்வித துக்கத்தோடு ஜெயமணியின் ரொயில் பிரபாணம் முடிந்தது. குறித்த நேரத்தில் அவர்கள் கல்கட்டாவை யடைந்தார்கள்; அடைந்ததும் ரொயிலைவிட்டிறங்கி மோட்டாரில் ஏறித் தங்கள் வீட்டையடைந்தார்கள். கங்காதாருடைய பங்களா மிகவும் அழகானது. அவ்வழகிய பங்களாவின் செயற்கையலங்காரம் வர்ணிப்பில் அடங்காதது. அந்தப் பங்களாவைச் சாதாரணமாக ஓர் இராஜாவின் அரண்மனைக்கு ஒப்பிடலாம். அந்த பங்களாவின் கீழ்ப்பாகச் சுவரில் ஒரு கஜம் உயரம் வரையிலும் சலவைக்கற்களினால் விசித்திரமான வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பங்களாவின் உட்புறத்தில் நாலாபக்கங்களிலும் நிலைக்கண்ணாடிகள் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள் அவ்வாறு எங்கும் நிறைந்திருந்தபடியால் அந்த பங்களாவின்

குள் ஒருவர் உலாவினால் அவரைப்போன்ற பல உருவங்கள் எங்கும் தோன்றி அங்கு வரும் மனிதர்க்கு மயக்கத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தன. மற்றும் சலவைக் கற்களினால் பலவிதமான சிலைகள் செய்து ஆங்காங்கு ஹால்களிலும், நந்தவனங்களிலும், மேடைகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பங்களாவின் வெளிப்புறமுள்ள ஓரிடத்தில் சிறிய தடாகம்போல தொட்டியொன்று கட்டப்பட்டு அதன் மத்திய பாகத்தில் இராதாகிருஷ்ணன் சிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அச்சிலையின் கையில் ஓர் குழாய் அமைக்கப்பட்டு அதன் வழியாகத் தண்ணீர் வெளிக்கிளம்பி அந்தத் தொட்டியைச் சுற்றிலுமுள்ள புஷ்பச் செடிகளின்மீது 'விரீ விரீ' என்று சிதறும்படி ஓர் அருமையான வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அக்காட்சியானது பார்ப்போர் மனதைப் பிரமிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. மற்றொரு பாகத்தில் அன்னபஷ்பியின் இறகிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படத்தக்க வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பங்களாவின் உப்புறமுள்ள ஒரு ஹால் முழுவதிலும் கடவுளின் படங்களும், மற்றொரு ஹால் முழுவதிலும் வினோதப்படங்களும் விதவிதமாக மாட்டப்பட்டிருந்தன. அக்காட்சி காண்போரின் கண்களைக் கவர்த்துகொண்டிருந்தது. அங்கே ஒவ்வொரு வேலையைச் செய்வதற்கும் ஒவ்வொரு பணியாள் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு நியமிக்கப்பட்ட பணியாளர்கள் தங்களுக்குப் புதிய எஜமானியம்மாள் வந்துவிட்டாள் என்ற சந்தோஷத்தினால் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே ஸ்ரீதித்திருந்தார்கள். அவர்களால் அங்கே ஜெயமணிக்கு சோடசோபசாரங்கள் நடந்தன. அவள் கணவனும், அந்தப் பணியாளர்களும் அவளைக் கைமேல் தாங்கி அவளுக்கிதமான காரியங்களைச் செய்யக்கூடியவர்களாயிருந்தார்கள். அங்கே தங்களுடைய சீமாட்டியின் அபாரமான அழகைக் கண்டு ஸ்ரீக்காத பணிமக்களில்லை. ஆனால் ஜெயமணிக்கோ எவ்வளவு செல்வாக்கு இருப்பினும் அவள், இனிமையான கானத்தைச் செவிடன் கேட்டால் எவ்வாறு ஆனந்தமடைவானோ, அற்புதமானவைகளும், அருமையானவைகளுமான கண்காட்சிகளைக் குருடன் கண்டால் எவ்வாறு ஆனந்தமடைவானோ அவ்வாறான ஆனந்த குன்யத்தையே படைத்ததுடன் குளத்தில் விழுந்த ஒருவன் பற்றுக்கோடி அகப்படாதபோது எவ்விதம் தப்பிப்பானோ, அதேபோல பெருந்துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அங்குள்ள எந்தக் காட்சியும் அவள் கண்களுக்குத் தோன்றவில்லை. சாருகாஸனின் உருவ மாத்திரமே அவளுக்கெதிரில் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. அங்கே பணிமக்களும், மற்றையரும் அன்புடன் அவளுக்குச் செய்த உபசாரங்களெல்லாம் வெறுப்பாயும், மனதிற்குப் பிடித்தமில்லாமலுமிருந்தன. அவள் ஒருவரிடத்திலும் வாய் திறந்து பேசவில்லை. விசாரமே துணையாகக் கொண்டு தன்னுடைய வேலைகளில் மாத்

திரம் கவனமுடையவளாய்ச் சித்திரப்பதமைபோல் அங்கு வசித்து வந்தாள்.

அதன்மேல் கங்காதார் ஜெயமணியை எந்த விதத்தால் சந்தோஷப் படுத்தலாமென்று ஆலோசித்து, சங்கீதக் கருவிகளால் தான் மகிழ்வுறச் செய்தல் கூடுமென்று தீர்மானித்து, ஆர்மோனியம், பிடிஸ், வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாங்கி அவளுக்குக் களித்தார். ஜெயமணி ஏற்கெனவே சங்கீதப் பிரியை; அவள் முன்னரே வீணை பயின்றவள். ஆகையினால் சதா துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி யிருந்த அவளுக்குச் சங்கீதக் கருவிகள் அதைக் கடக்கும் மரக்கலங்கள் போல அமைந்திருந்தன. ஆகவே அவள் சதா அக் கருவிகளை வாசிப்பதிலும், அரிய நூல்களைப் படிப்பதிலும் தனது காலத்தைக் கடத்தலானாள். அவள் கங்காதாருடன் சரியாக உரையாடா திருந்தாலும் அவர் அவள் மீது வெறுப்படையாமல் அவளுடைய சொக்கியத்தை மிகுதியும் கவனித்து வந்தார். இவ்வாறே சில மாதங்கள் கழிந்தன. அவ்வாறு நாட்கள் கழிந்து கூட ஜெயமணியின் விசனம் நீங்கவில்லை. இவ் வருத்தத்தினால் அவள் தேக மிளைத்து ரோகிஷ்டிபோல ஆய்க்கொண்டே வந்தாள். அவள் நல்ல புஷ்டி படைவதற்காக உயர்தரமான (டானிக்கு) மருந்துகளைக் கங்காதார் வாங்கி அவளுக்குக் களித்து வந்தார். அவள் அந்த மருந்துகளை மனிதர் எதிரிவிருக்கும்போது தொப்பையிலும், மனிதரில்லாதபோது குப்பையிலுமாகக் கொட்டி அம் மருந்துப் பாட்டில்களைக் காலி செய்துகொண்டு வந்தாள். சாருஹாஸன் உயிருட னிருக்கின்றனா! அல்லது இறந்துவிட்டானா வென்ற விவரமே அவளுக்குத் தெரியவில்லை. மற்ற துக்கங்களைக் காட்டிலும் அந்தவகைத் துக்கமே அவளுக்குப் பெருந் துக்கமாகி விட்டது. இத்தகைய வருத்தத்துடன் அவள் இருந்தபடியால் ஒரு நாட் பொழுது செல்வது அவளுக்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு அவள் பலவகைகளிலும் வாதனைபய படைந்து, தன் காலத்தைக் கடத்தினாள். இந்த வாதனையுடன் ஆறுமாதங்கள் கழிந்தன. அதன்மேல் ஒருநாள் ஜெயமணியின் தந்தைக்குச் சீக்கு அதிகமாகிவிட்டதென்று அங்கே தந்தி வந்தது. உடனே கங்காதார், ஜெயமணியை பழைத்துக்கொண்டு மாமனார் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் முன்னே அவளை அழைத்துச் செல்கையில் அவருக்கும் மாமனுக்கும் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபங் களெல்லாம் அப்போது நீங்கப்பெற்றுச் சமாதான முண்டாகி விட்டது. ஜெயமணியின் தந்தை மகளையும், மருமகளையும் கண்டு நிரம்பவும் சந்தோஷமடைந்தார். ஆனால் அச் சந்தோஷத்துடன் அவர் நீடித்திருக்கவில்லை; சில தினங்களுக்குள் உயிர் நீத்தார். ஜெய மணி, தன் தந்தை பணத்திற்காக ஆகை கொண்டு தன்னைக் கிழவ

னுக்குக் கொடுத்தும், அந்தப் பணத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு அதிக நாள் ஜீவிக்காமல் உயிர் துறந்ததை எண்ணி நிரம்பவும் விசனித்தாள். தந்தையின் கர்மக் கிரியைகளுக்கு வேண்டிய பணம் செலவிட்டாள்; கர்மக் கிரியைகள் முடிந்தன.

அதன்மேல் ஜெயமணிக்கு ஏற்பட்ட மனோ விபாகவத்தினால் கடுமையான இருமல் நோய் உண்டாகிவிட்டது. அதனால் அவள் புருஷன் அவளை அவ் வூரிலேயே வைத்து அளவற்ற பணத்தைச் செலவிட்டுத் தகுந்த வைத்தியம் செய்வித்துத் தேற்றினார். அவ்வகையில் ஆறுமாதங்கள் சென்றன. அதன்மேல் ஜெயமணி புஷ்ப விதியானாள். அவள் புஷ்பவதி யாவதற்குமுன் அடைந்த துன்பத்தைவிட மிகுந்த துன்பமும், மனக் கவலையும் அதன்மேல் அவளுக்குண்டாகிவிட்டன. அவற்றால் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் அவள் தன்னுடைய உயிரை நீக்கிக்கொள்வதில் சிந்தனையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தாளே தவிர வேறு வகைகளில் சிந்தனையைச் செலுத்தவில்லை. பிறகு கிழவருக்கும், அவளுக்கும் சோபன முகூர்த்தம் நடத்த ஏற்பாடாயிற்று. அந்தோ! அதனால் ஜெயமணிக்குண்டான வயிற்றெறிச்சல் அளவிட முடியாது. அவள், தன் விவாக சமயத்தில் புலம்பியதை விட அன்று ஆயிர மடங்கு அதிகமாகப் புலம்பினாள். அவளுடைய பரிதாபத்தைக் கண்டு சகிக்க முடியா தென்று நினைத்து, அவளுடைய உயிர்த் தோழியாகிய சின்னம்மாள் அன்று அவ்விடம் வரவில்லை. ஜெயமணி அங்கிரித்த துக்கத்துட னிருந்து, “பாழாய்ப் போன பணமே! உன்னாலல்லவா யான் என் வாழ்நாள் முழுதும் துயரக் கடலில் மூழ்கி வருந்த ஏதுவுண்டாயிற்று? ஐயோ! பணத்தினால் வந்த பகையன்றோ, யான் என் மனமாரக் காதலித்த காதலருக்கு மணமாலை சூடி மகிழாதிருக்கும்படி செய்து விட்டது; சீச்சி! பணத்தைப் போன்ற தீய பொருள் உலகில் எதுவு மில்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம்; பணம் இன்று வரும்; நாளை செல்லும்; ஒரு கூழ்ணத்தில் ஒருவனைக் குபோனாகச் செய்யும்; மறு கணத்தில் ஆண்டியாக்கி யலையச் செய்யும். காதல் அத்தகைய தல்லவே! காதலானது ஒருவரிடம் உண்டாகிவிட்டால், அவர் கால பாசத்திற் சிக்கி அவருடம்பு நெருப்பில் வெந்து சாம்பலாகு மட்டும் அவரை விட்டு நீங்காது! ஐயோ! பணத்தை முக்கியமாக நினைத்த பாவிகள் எண்ணரிய மேன்மை பொருந்திய காதலின் தன்மையைச் சிறிதும் கவனிப்பாது என்னை இவ்விதமான பாழும் கிழத்தினிடம் (கிணற்றில்) தள்ளி விட்டார்களே! மனமொத்த காதலையுடைய கணவனைக் கைசோர விட்டுமனம் ஒவ்வாத கிழவனுடன் நான் எவ்விதம் பேசவேன்! ஆகா! என் அன்பான சாரு ஹாணா! ஆயிரம் மைலுக் கப்பால் நீ அலைந்து தவிக்கவும், ஆயிரம் மைலுக் கப்பால் யான் அலறித் துடிக்கவும் நமது விதி நேர்ந்து

விட்டதே! மோதிர மளித்த அன்று நீ கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எனது நினைவில் வந்துகொண்டிருக்கின்றதே! நான் என்ன செய்வேன்!" என்று வருந்திக் கண் கலங்கினாள். பின்னர்ப் பல வகைகளில் மனத்தைத் திடப்படுத்த முயன்றாள். "நாம் இனிமேல் எவ் வழியில் நடப்பது நீதியாக விருக்குமோ அவ் வழியில் தான் நடக்கவேண்டும்" என்று உறுதி கொண்டாள். தனது தோழியாகிய சின்னம்மாள் கூறிய அரிய நீதி மொழிகளைச் சிந்தித்தாள். ஞாயினியின் சரிதையை நினைத்தாள். தான் கிழவனை மணக்க நேர்ந்த விதியை எண்ணி வருத்தமுற்றாள். இவ்விதம் பலவிதமான குழப்பத்தையும், சோகத்தையு மடைந்து தத்தளித்தாள். அவளுடைய மனமோ தாமரை யிலைத் தண்ணீர் போல ஒன்றிலும் ஒட்டாமல் அசைந்துகொண்டிருந்தது.

அவள் தன்னுடைய விவாக காலத்தில் பதுமை போல அமைந்து ஒவ்வொருவரும் செய்யும் அலங்காரங்களுக்கெல்லாம் உட்பட்டிருந்தது போல இப்பொழுது அடங்கி யிருக்கவில்லை. அவ் விஷயத்தில் தன் மனம் போன போக்கிலேயே நடக்கலானாள். தினப்படி அணியும் ஆபரணங்களைத் தவிர வேறு ஆபரணங்களை அவள் அணிந்துகொள்ளவில்லை. அந்த அணிகளெல்லாம் அவளுடைய சகிக்கமாட்டாத வருத்தத்தைக் கண்டு பரிதாப மடைந்து, 'இந்நிலைமையில் நாமும் இவளுடைய மேனியி லேறி இவளுக்குப் பார்த்தை யுண்டாக்கி வருத்தத்தைத் தரக் கூடாது' என்ற அரிய நோக்கத்துடன் விலகிக்கொண்டது போல பெட்டியில் ஒடுங்கிக் கிடந்தன. உயரிய ஆடைகளும், "வருத்தத்தினால் வாடி வதங்கித் துவண்டிடும் ஜெயமணியின் இடைக்கு மேலும் வருத்த முண்டாகும்படி நாம் அதன்மேற் சேர்ந்து பார்த்தை யுண்டாக்கலாகாது" என்று விலகிக்கொண்டதுபோல் பெட்டியிலேயே துங்கிக் கிடந்தன. அவளுடைய மனமும், வயிறும் திராத துயரத்தினால் கொதித்துக்கொண்டிருந்தன. விசனக் கொதிப்பே நிறைந்திருக்கும் அவளுடைய வயிற்றில் நாமும் போய்ச் சேர்ந்து உப்பிசத்தை யுண்டாக்கின் அவள் உயிர் நீங்கிவிடும்" என்ற நோக்கத்துடன் ஆகாரங்கள் அவளுடைய வயிற்றிற் போய்ச் சேராமல் மடைப் பள்ளியிலேயே தங்கியிருந்தன. இவ்விதமான அலங்கோலத் துடன் விளங்கிய ஜெயமணி, இரவானால் தனக்கு மேலும் பெருந் துன்பம் விளையு மெனக் கருதி, "ஐயோ! பாழாய்ப் போன பொழுது கழியாமல் இப்படியே இருக்கவேண்டும்" என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தாள். கிழ மாப்பிள்ளையோ அதற்கு மாறாக, "எப்பொழுது பகல் தொழையுமோ! இரவு எட்டு மணி எப்பொழுது வந்து எட்டிப் பார்க்குமோ!" என்று ஆவல் கொண்டு, தனது ஆசை சாப்பாஜி மகாராஜா போன்ற அலங்காரத்துடன், அடிக்கடி கடிக்காரத்தைப் பார்த்த படியே கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.